

prism

死 通知單

สัญญาณ
เตือนตาย 3

โจวเห่าฮุย เขียน
ภวิษย์พร แปล

อาชญากรรมชั้นเยี่ยม
ยอดขายกว่า 1.2 ล้านเล่ม

prism

ลัญจนาณเตอนตาย

เล่ม 3

โจวเฮ่าฮุย

周浩暉

เขียน

ภาวิชัยพร

แปล

“เพราะเขาอ่านบทความที่ผมเขียน นั่นคือบทความที่ยอดเยียมที่สุด
มันทำให้ฆาตกรผู้เป็นตำนานคนหนึ่งวางมีดเปื้อนเลือดในมือลง
นอกจากผมตู่หึงเฉียงแล้ว บนโลกใบนี้ยังมีใครเขียนออกมาได้อีก”
- โจวเฮ่าฮุย

การอ่าน คือรากฐานที่มั่นคง

สัญญาแต่จนตาย เล่ม 3

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

Copyright © 2010 by Zhou Haohui

Thai copyright © 2026 by Amarin Corporations Public Company Limited

Thai language translation rights arranged with China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd. through Little Rainbow Agency.

Originally published in 2014 by Beijing Times Chinese Press

B&R Book Program

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8814-5

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาตล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทภษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดาวรรัตน์ ธรรมรงวุฑ์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง

สารบัญ

1	บทที่หนึ่ง	เรื่องราวในอดีตที่เพิ่งปรากฏ
26	บทที่สอง	คดีฆาตกรรม "หนึ่งจุดหนึ่งสอง"
75	บทที่สาม	คลื่นลมก่อตัวอีกครั้ง
94	บทที่สี่	ฆาตกรรมในห้องลับ
123	บทที่ห้า	ตรวจสอบที่เกิดเหตุ
149	บทที่หก	โคมร่างคน
179	บทที่เจ็ด	ความจริงของคดีฆาตกรรม
207	บทที่แปด	การตายของห่านเห่า
229	บทที่เก้า	การนัดหมายระหว่างเสือและหมาป่า
249	บทที่สิบ	ภาพวาดผู้ต้องสงสัย
289	บทที่สิบเอ็ด	ลูกตายพ่อปรากฏตัว
319	บทที่สิบสอง	ถกดอกเบญจมาศ
355	บทที่สิบสาม	ของขวัญจากคนตาย
377	บทที่สิบสี่	ชะตาลิขิต
404	บทส่งท้าย	

คำนำสำนักพิมพ์

ก้าวเข้าสู่เล่มที่สามของ *สัญญาณเตือนตาย* อาชญาวิทยาที่ตื่นเต้นเร้าใจ ในมือของคุณผู้อ่านเล่มนี้ เมื่อเรื่องราวที่มีสืบสวนคดีพิเศษต้องเผชิญไม่ได้ มีเพียงแค่คดีจากฆาตกรต่อเนื่อง Eumenides หากแต่ยังมีคดีฆาตกรรมอันแสนสะเทือนขวัญ การฆาตกรรมในห้องลับ และอดีตตำรวจผู้กลายเป็นคนทรยศ รวมทั้งตัวตนของ Eumenides ที่แม้ฝ่ายตำรวจที่มีสืบสวนคดีพิเศษจะรู้ตัวตนจริงๆ ของเขาแล้ว แต่แน่ใจแล้วหรือว่า Eumenides ที่ทุกคนรู้จักนั้นจะใช่ตัวจริง?

คดีอันแสนซับซ้อนซ่อนเงื่อน และแตกแขนงต่อเนื่อง พัวพันเกาะเกี่ยวไปอีกหลายคดีเหล่านี้จะดำเนินไปในทิศทางใด ขอเชิญทุกท่านร่วมไขคดีไปพร้อมกันได้แล้ว ณ บัดนี้

prism

บทที่หนึ่ง

เรื่องราวในอดีตที่เพิ่งปรากฏ

วันที่ 2 พฤศจิกายน เวลา 00.13 น. ตระกอบาร์ถนน
ตวงหลิน

สำหรับสถานที่เพื่อความบันเทิงอย่างบาร์นั้น ในเวลานี้ถือเป็นช่วงที่
อีกทีก็ครึกครื้นที่สุดของชีวิตยามราตรี ชายหญิงมากหน้าหลายตาเดิน
สวนกันขวักไขว่อยู่ใต้แสงไฟนีออนพร่าพราย ท่าทางของพวกเขามัวเมา
ตั้งท้องฟ้าในยามค่ำคืน

มีเพียงบาร์เฮยหมั่วลี่ที่ตั้งอยู่สุดตรอกเท่านั้นที่มีบรรยากาศแตกต่าง
ออกไป สถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่ในมุม บ้ายร้านถูกอำพรางไว้อย่างน่าแปลกใจ
ประตูใหญ่ก็ปิดสนิท ราวกับต้องการกันคนให้อยู่ออกห่างไปไกลเป็นพันลี้
ดังนั้นการที่ประตูของบาร์จะถูกเฝ้าจึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกใจแม้แต่นิด
บางครั้งมีนักดื่มสองสามคนเดินผ่านมา เห็นภาพบรรยากาศเช่นนี้เข้า
ก็พากันจากไปโดยไม่รีรอ เพื่อมองหาสถานที่ที่คึกคักยิ่งกว่า

แต่กลับมีรถยนต์คันหนึ่งจอดอยู่ตรงประตูทางเข้าของบาร์เฮยหมั่วลี่
หลังจากชายหนึ่งหญิงหนึ่งลงจากรถแล้วก็ตรงดิ่งไปยังประตูใหญ่ของบาร์
คล้ายกับว่าได้ปักหมุดสถานที่แห่งนี้มาก่อนแล้ว เมื่อทั้งสองคนเดินเข้ามา
ใกล้ ประตูบาร์ก็เปิดออกพอดีพอดี ที่แท้ได้ชายคาประตูติดตั้งกลอง
วงจระบิตเอาไว้ก่อนแล้ว ผู้ควบคุมที่อยู่ในห้องไม่จำเป็นต้องเดินออกมา
ก็สามารถสังเกตสภาพการณ์ที่อยู่รอบๆ บาร์ได้

ชายหญิงสองคนนั้นเดินเข้ามาในบาร์ก็พบว่า มีชายหนุ่มคนหนึ่งท่าทางเหมือนหัวหน้าคนงานในรอกพวกเขาอยู่

“ทั้งสองท่านคือผู้การล้นจากกองสืบสวนอาชญากรรมและอาจารย์มุเจียนอวีนจากวิทยาลัยตำรวจไซไซไหมครับ” ชายหนุ่มค่อมตัวลงเล็กน้อยสอบถามด้วยความเคารพ

ชายหนุ่มด้านหน้าพยักหน้า รูปร่างของเขาสูงปานกลาง ใบหน้าเหลี่ยมผมหงอกตาบวม คิ้วเข้มดกดำ ดวงตาไม่ใหญ่นักแต่กลับเป็นสีนิล มีพลัง คนคนนี้ก็คือนักสืบระดับการกองสืบสวนอาชญากรรมคนใหม่ของการบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล หลัวเฟย เมื่อวานช่วงพลบค่ำ ขณะที่เขากำลังสืบหาที่อยู่ของติงเคอก็คิดอยากจะทำตามเข้าไปใกล้สถานการณ์บางอย่างจากหวังเจี้ยหยวนเสียหน่อย ไม่คิดว่าตอนนั้นหวังเจี้ยหยวนกำลังนอนหลับ ตอนที่ฝ่ายหลังตื่นขึ้นมาก็เป็นเวลากลางดึกแล้ว เขารีบโทร.กลับมาหาหลัวเฟยทันที รู้ว่าอีกฝ่ายต้องการสอบถามรายละเอียดของสองคดีที่เกี่ยวข้องกับการซ่อนตัวของติงเคอ หวังเจี้ยหยวนจึงนัดหลัวเฟยให้มาเจอกันในบาร์เฮยหมั่วลี่ตอนดึกคืนนี้เพียงคืนเช่นนี้

หลัวเฟยไม่คิดว่าบาร์เหล่านี้จะเป็นสถานที่เหมาะสมในการพูดคุยเรื่องคดีความ อีกทั้งเวลานัดหมายก็ไม่สะดวกอย่างมาก แต่ว่าหวังเจี้ยหยวนไม่ได้เป็นคนในวงการตำรวจแล้ว ฝ่ายตำรวจย่อมไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรกับอีกฝ่ายอีกต่อไป แถมก่อนหน้านี้เพื่อรวบรวมมือกับการลงมือของ Eumeides ยังทำให้ลูกชายคนเดียวของหวังเจี้ยหยวนต้องตกอยู่ในอันตรายคิดมาถึงจุดนี้ ในใจของหลัวเฟยก็รู้สึกผิดอยู่ไม่น้อย เขาหวังว่าการกระทำนับแต่นี้ไปจะรบกวนคนนอกให้ได้น้อยที่สุดจึงจะดี

จากนั้นหลัวเฟยจึงโทรศัพท์หามุเจียนอวีน ถามเธอว่ายินดีจะเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้หรือไม่ เดิมทีมุเจียนอวีนนอนหลับไปแล้ว แต่เธอก็ยังตอบรับอย่างรวดเร็ว ดังนั้นหลัวเฟยจึงขับรถไปรับอาจารย์สาว ทั้งสองคนเดินทางมายังบาร์เฮยหมั่วลี่ที่ตั้งอยู่บนถนนตงหลินพร้อมกัน

“ทั้งสองท่านเชิญตามผมมา” ชายหนุ่มหัวหน้าคนงานในเวลานี้ขยับตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยทำท่าทาง “ประธานหวังกำลังรอกพวกคุณอยู่ด้านบน”

คำว่า ‘ด้านบน’ หมายถึงห้องหุหุหุแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสองของบาร์ หลังจากหัวเปียและมู่เจี้ยนอวี่นได้พากันเดินเข้ามาในห้องแล้ว ชายวัยกลางคนอ้วนท้วนคนหนึ่งก็ลุกขึ้นมาจากโซฟา ทักทายปราศรัยด้วยรอยยิ้มน้อยๆ “พวกคุณมากันแล้วหรือ”

หัวเปียพยักหน้าเป็นการทักทาย ขณะเดียวกันเขาก็ใช้สายตาประหลาดใจมองประเมินสิ่งที่ตั้งเรียงรายอยู่ในห้องนี้ด้วย ถ้าจะพูดว่านี่คือห้องหนึ่งในบาร์ ก็รู้สึกพูดว่า ‘ศูนย์ควบคุม’ น่าจะแม่นยำมากกว่า เพราะบนผนังด้านหน้าของห้องมีจอมอนิเตอร์แชนเอาไว้อันเต็ม ภาพเหตุการณ์ในทุกซอกมุมทั้งนอกและในบาร์ล้วนสามารถส่งผ่านกล้องมายังที่แห่งนี้ได้ตลอดเวลา แม้แต่ห้องน้ำก็ยังไม่วุ่น

“ฉันว่านะประธานหวง มาตรการรักษาความปลอดภัยของคุณที่นี่ดูออกจะแน่นหนาเกินไปหน่อยหรือเปล่า” เห็นได้ชัดว่ามู่เจี้ยนอวี่นเองก็เพิ่งเคยเห็นสภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรกเหมือนกัน เธอใช้มือชี้ไปยังหน้าจอที่ปรากฏภาพห้องน้ำ พูดค่อนข้างจริงจัง “การละเมิดความเป็นส่วนตัวอย่างร้ายแรงแบบนี้เป็นการกระทำผิดกฎหมายนะคะ”

“บาร์แห่งนี้ของผมเป็นระบบสมาชิก ผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกล้วนผ่านการกรอกหนังสือคำร้องมาแล้ว ปัญหาด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ในหนังสือคำร้องมีระบุเอาไว้อชัดเจน พื้นที่นี้ปกปิดเป็นความลับ แต่ในพื้นที่แห่งนี้ ระหว่างสมาชิกไม่จำเป็นต้องปกปิดความเป็นส่วนตัวใดๆ เพราะคนที่มาที่นี่ต้องการเสพสุขไปกับการระบายและปลดปล่อยอย่างถึงขีดสุด” หวงเจี้ยหยวนอธิบายง่าย ๆ สองสามประโยค จากนั้นก็พูดกับหัวเปียและมู่เจี้ยนอวี่นว่า “พวกคุณนั่งลงก่อนเถอะ วันนี้มีเวลาค่อนข้างเหลือเพื่อพวกเราค่อย ๆ คุยกันไปได้”

โซฟาในห้องอยู่ตรงข้ามกับจอมอนิเตอร์ที่ติดเต็มผนังพอดี หัวเปียและมู่เจี้ยนอวี่นนั่งอยู่ตรงนั้น ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในบาร์ล้วนอยู่ในสายตาของพวกเขา รวากับว่ากำลังดูภาพยนตร์ที่เกิดขึ้นในเวลาจริงเรื่องหนึ่ง

“พวกคุณอยากดื่มอะไรหน่อยไหม” หวงเจี้ยหยวนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ถามขึ้น “ที่บาร์ของผมมีเหล้าทุกชนิด”

หลัวเพยโบกมือ “อย่าดีกว่า พวกเราออกมาครั้งนี้ด้วยเรื่องงาน เอา
ขาให้เราสักสองแก้วก็พอ”

หวงเจี๋ยหย่วนก้มหัวทักมือเรียกชายหนุ่มหัวหน้าคนงาน “เลือกซาเซียว
ที่ดีที่สุดมาชงกาหนึ่ง” ชายหนุ่มรับคำและออกไป แต่การกระทำของเข
าก็ยังคงแสดงให้เห็นผ่านทางจอมอนิเตอร์ หลัวเพยส่ายหัวอย่าง
อดไม่อยู่ พูดเล่นว่า “ต่อให้เป็นชาติแคไหน พวกเราก็ไม่กล้าดื่มเยอะ
คุณคงไม่คิดจะให้เราเข้าห้องน้ำต่อหน้าคุณหรอกนะ”

หวงเจี๋ยหย่วนหัวเราะ “เหะๆ” หนึ่งที่ “ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก...ชั้น
สองมีห้องน้ำฝ่ายในของบาร์อยู่ ที่นั่นไม่มีกล้องวงจรปิด”

“อ้อ” หลัวเพยทำท่าทางเหมือนยกภูเขาออกจากอก “ถ้าอย่างนั้น
ก็ดี ถ้าอย่างนั้นก็ดี...”

ม่เจี๋ยนอวินมองหลัวเพยด้วยรอยยิ้ม ห้องน้ำฝ่ายในอยู่ข้างห้องนี้
ขนาดเมื่อครู่ตัวเธอเองยังสังเกตเห็น หลัวเพยยังไม่มีทางมองไม่เห็นแน่นอน
ท่าทางของเขาในตอนนี เห็นได้ชัดว่ากำลังหยอกหวงเจี๋ยหย่วน

“เมื่อตอนบ่ายประธานหวงนอนที่นี้เหรอ” เวลานี้หลัวเพยเปลี่ยน
หัวข้อสนทนาอีกครั้ง สายตาของเขามองไปยังเตียงเดี่ยวหนึ่งหลังที่อยู่ใน
มุมผนังด้านข้าง ลักษณะที่ผ้าห่มบาง ๆ บนเตียงเล็กออกมอมแล้วเหมือน
เพิ่งมีคนนอนลงไปเมื่อไม่นานมานี้

หวงเจี๋ยหย่วนพยักหน้า ขณะเดียวกันก็เปิดปากพูด “พวกคุณ
อย่าเรียกผมว่าประธานหวงเลย ฟังแปรงหูพิกล เรียกผมว่า ‘เหล่าหวง’
เหมือนเดิมดีกว่า ฟังแล้วค่อยสบายหูหน่อย”

หลัวเพยส่งเสียง “อืม” หนึ่งครั้ง พลันพูดอีกว่า “การแสดงของที่นี่
ต้องยอดเยี่ยมมากเลยสินะครับ”

หวงเจี๋ยหย่วนและม่เจี๋ยนอวินล้วนมองไปที่หลัวเพย คล้ายว่าต่อ
คำพูดไม่ถูก หลัวเพยเองก็รู้สึกงุนงงตัวเองกระโดดข้ามหัวข้อเร็วเกินไปหน่อย
จึงอธิบายเสริมถึงตรรกะความคิดตรงกลางที่หายไป “คุณเริ่มนอนเฝ้าอยู่
ที่นี่ตั้งแต่ช่วงบ่าย สังเกตการณ์ทุกมุมในบาร์จากจอภาพ ไม่ทราบว่าเป็น
เพราะการแสดงแบบไหนกันแน่ที่ทำให้คุณให้ความสำคัญถึงขนาดนี้”

ไต่ยืนหัวเพยพูดแบบนี้มีเจี้ยนอวี่นเองก็คิดขึ้นมาได้ เอะย้ายสายตาไปมองหวงเจี๋ยหย่วน ในใจมีความสงสัยอยู่มาก สถานที่แบบบาร์เหล่านี้บ่อยครั้งนักที่เธอจะมาเกี่ยวพันด้วย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ว่าจะเป็นชื่อร้านหรือบรรยากาศการตกแต่งล้วนเต็มไปด้วยความลึกลับ ‘การแสดง’ ของที่นี่ก็คงต้องไม่ธรรมดาอย่างมากแน่นอนใช่หรือไม่

หวงเจี๋ยหย่วนสบสายตาของหัวเพยและมีเจี้ยนอวี่นตรงๆ “วันนี้ที่ผมนัดพวกคุณมา ก็เพราะต้องการเชิญให้ชมการแสดงนี้ด้วยกัน” เขาพูดเรียบๆ

หัวเพยและมีเจี้ยนอวี่นสบตากันหนึ่งครั้ง รู้สึกแปลกใจอยู่ไม่มากนักน้อย พวกเขาามาเพื่อสืบสวนคดีความ ทำไมหวงเจี๋ยหย่วนกลับพูดว่าให้มา ‘ชมการแสดง’ อีกทั้งคำพูดของอีกฝ่ายก็ยิ่งเป็นธรรมชาติถึงเพียงนี้ราวกับว่านี่คือเป้าหมายที่ทุกคนมีส่วนร่วมกันอย่างโรยาร่างนั้น

มีเจี้ยนอวี่นขมวดคิ้ว อยากจะเอ่ยปากถามอะไรบางอย่าง แต่หัวเพยกลับใช้สายตาห้ามเอาไว้ ทันใดนั้นประตูห้องก็ถูกผลักออก ชายหนุ่มคนก่อนหน้านี้ยกถาดน้ำชาเดินเข้ามา ในห้องจึงไม่มีเสียงคนพูดไปชั่วขณะ หวงเจี๋ยหย่วนรอนชายหนุ่มวางถาดน้ำชาลง รินชาให้ทุกคนเรียบร้อยแล้วจึงพูดถึงความ “ใกล้ได้เวลาแล้ว แกล้งไปบอกข้างล่างให้เตรียมเปิดประตูร้านเถอะ ฉันไม่เรียกแกก็ไม่ต้องเข้ามา”

ชายหนุ่มตอบรับหนึ่งคำก็ถอยออกไปจากห้อง ดิ่งประตูปิดลงให้ด้วย ดังนั้นในห้องแห่งนี้จึงกลายเป็นโลกใบเล็กที่ทั้งโดดเดี่ยวและทั้งลึกลับแห่งหนึ่ง แต่ผู้ที่อยู่ในโลกใบเล็กแห่งนี้กลับสามารถมองเห็นภาพทั้งหมดที่อยู่ในบาร์ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

หวงเจี๋ยหย่วนหยิบถ้วยชาที่อยู่ด้านหน้าตัวเองขึ้นมาเป่าเบาๆ หนึ่งครั้ง จากนั้นก็ละเลียดชิมรสชาติของชา

“ชาติ” ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ชมออกมาหนึ่งประโยค ขณะเดียวกันก็แนะนำแขกสองคน “นี่คือชาหวงชานเหมาฟงที่เก็บตั้งแต่ต้นฤดูใบไม้ผลิของปีนี้ พวกคุณเองก็ลองชิมดูสิ”

เจ้าบ้านมีหน้าใจขนาดนี้ หัวเพยจึงยกถ้วยชาขึ้นมาดื่มหนึ่งอีก เขา

ไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับการชิมชามาก่อน รู้สึกแคว่ว่าชานั้นดมแล้วมีกลิ่นหอมสดชื่น โขยเข้าปะทะจมูก หลังจากสัมผัสกับปลายลิ้นจะขมก่อนเล็กน้อย จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นหวานชุ่มคอ รสชาติอร่อยติดลิ้น คุณภาพเช่นนี้ยากที่ชาธรรมดาทั่วไปจะเทียบเคียงได้อย่างแท้จริง

เห็นท่าทางลิ้มรสอย่างสบายใจของทั้งสองคน มู่เจี้ยนอวี่นก็เริ่มอดรันทนไม่ไหว เธอไม่ได้ยกถ้วยชาขึ้น สนใจแต่จะโยนหัวข้อเมื่อครูที่ถูกขัดไว้ก่อนหน้านี้ออกมาอีกครั้ง “เหล่าหวง คุณมีลิขสิทธิ์ในอะไร ถึงได้ทำห้องให้กลายเป็นห้องควบคุม คุณจะให้เราดูการแสดงอะไรกันแน่”

หวงเจี่ยหยวนพูดพึมพำ “ตอนนี้ยังเร็วไป...เอาอย่างนี้ละกัน พวกคุณบอกมาก่อนดีกว่าว่าทำไมในวันนี้ต้องการจะทำความเข้าใจเรื่องอะไร”

มู่เจี้ยนอวี่นหันมามองหลัวเพย แสดงให้อีกฝ่ายรีบเข้าเรื่อง

“คืออย่างนี้” หลัวเพยพูดไปพลางวางถ้วยชาลงไปด้วย “พวกเรากำลังตามหาที่อยู่ของดิงเคอ เพราะเขาคือผู้รู้เหตุการณ์เรื่องการตายของเหวินหงิงปิง ถ้าตามหาเขาเจอ ไม่เพียงแต่จะไขปริศนาเรื่องตัวตนของเหวินเจิงอวี่ได้ ยังมีความหมายอย่างมากต่อการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของหยวนจื่อปิง และที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือ พวกเราเชื่อว่ายูเมนิตีสเองก็กำลังตามหาดิงเคอ ดังนั้นหากพวกเราสามารถนำหน้าเขาไปได้ก่อนหนึ่งก้าว ก็จะติดตามร่องรอยของยูเมนิตีสได้”

หวงเจี่ยหยวนพยักหน้าพูดว่า “เรื่องพวกนี้ผมรู้”

หลัวเพยพูดต่อไป “วันนี้...อ้อ ควรพูดว่าเมื่อวานน่าจะถูกกว่า เมื่อวานตอนเช้า พวกเราไปได้หาดิงเจิ้นลูกชายของดิงเคอ ตามที่เขาบอก ดิงเคอประสบกับอุปสรรคที่ไม่สามารถพิชิตได้ในระหว่างทำการไซคดีสองคดี ดังนั้นจึงเลือกที่จะลาออกไปซ่อนตัว พวกเราจึงขยายผลการตรวจสอบคดีทั้งสองนี้โดยเฉพาะ หนึ่งในคือต้องการพิสูจน์ว่าที่เขาพูดนั้นเชื่อถือได้หรือไม่ สองก็เพราะหวังว่าจะพบเบาะแสที่เกี่ยวข้องกับร่องรอยของดิงเคอจากทั้งสองคดี”

“สองคดีนั้นผมเองก็จำได้เหมือนกัน คดีแรกคือคดีปล้นทรัพย์

‘สี่เจ็ด’ ที่เกิดหลังคดี ‘หนึ่งสามศูนย์’ ไม่นาน อีกคดีหนึ่งคือคดีฆ่าหั่นศพ ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’ ที่เกิดขึ้นเมื่อสิบปีก่อน...” หวงเจี๋ยหยวนใช้สองมือ ประคองถ้วยชาเอาไว้ ดวงตาเลื่อนลอย คล้ายกำลังตกอยู่ในภวังค์ของความทรงจำที่แสนห่างไกล ผ่านไปครู่ใหญ่จู่ ๆ เขาก็หัวเราะที่ขึ้นมาหนึ่งครั้ง รวากับจะเยาะเย้ยตัวเอง “จริง ๆ แล้วใช้แค่จำได้เสียที่ไหน สำหรับผมแล้วสองคดีนี้ล้วนมีความหมายสำคัญอย่างที่สุดต่อชีวิต”

“โอ๊ะ” หลัวเพยตามไม่ทันไปชั่วขณะ ความคิดทั้งหมดของเขาก่อนหน้านี้ไปรวมกันอยู่บนความสัมพันธ์ของติงเคอที่มีต่อทั้งสองคดี ไม่เคยคิดมาก่อนว่าหวงเจี๋ยหยวนจะมีความเกี่ยวข้องสำคัญอะไรกับทั้งสองคดีนี้

“คดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ทำให้ติงเคอลาออกจากวงการตำรวจ หลังจากนั้นผมก็เริ่มรับงานของเขามาทำแทน ดังนั้นคดีนั้น สามารถพูดได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการเข้ารับหน้าที่เป็นผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองมณฑล หลังจากนั้นผมก็เป็นผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมมาแปดปี จนกระทั่งคดีฆ่าหั่นศพ ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’ บีบให้ผมต้องลาออก คดีนี้จึงกลายเป็นจุดสิ้นสุดชีวิตการเป็นตำรวจสืบสวนของผม พูดแล้วก็น่าเศร้าจริง ๆ ขณะที่ผมเป็นผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองมณฑล สองคดีต้นและปลายนี้ ล้วนเป็นคดีคาราคาซังที่ยังไขไม่ออก” พูดประโยคนี้จบ หวงเจี๋ยหยวนก็เงยหน้าหลับตา สูดลมหายใจเข้าเบา ๆ แล้วกลับถอนหายใจออกมายาว ๆ อย่างหนักหน่วงด้วยความเศร้าหมองถึงขีดสุด

หลัวเพยเข้าใจความรู้สึกหม่นหมองของอีกฝ่ายได้ดี ใครบ้างจะยินยอมให้ชีวิตการเป็นตำรวจของตัวเองต้องมาจบลงด้วยความพ่ายแพ้เช่นนี้ ปีนั้นติงเคอเลือกลาออกไปซ่อนตัว ก็ไม่ใช่เพราะไม่กล้าเผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้เช่นนี้หรอกหรือ หากนำมาเปรียบเทียบกัน ถึงแม้ว่าชื่อเสียงของหวงเจี๋ยหยวนในวงการตำรวจจะไม่เลื่องลือ แต่กลับคล้ายนักรบผู้กล้าที่เคราะห์ร้ายเสียมากกว่า

“คุณเองก็อย่าไปใส่ใจมากเลย ยิ่งไงซะมันก็เป็นคดีที่ขนาดติงเคอเองก็ยังไม่รู้ฝีมือไม่ได้...” หลัวเพยทำได้เพียงใช้คำพูดเช่นนั้นมาปลอบใจอีกฝ่าย

“ใช้สินะ แล้วผมจะไปเก่งเกินกว่าเขาได้ยังไง” สายตาของหวงเจี๋ยหยวนกลับมามีชีวิตชีวาบ้างเล็กน้อย แต่ทันใดนั้นสายตาเขาก็เปลี่ยนไปเป็นพร่าเลือนอีกครั้ง “ถ้าเขาลาออกไปซ่อนตัวเพื่อหลบเลี้ยงสองคดีนี้จริง อย่างนั้นที่ผมลำบากลำบากตามหามาตั้งหลายปีขนาดนี้ก็ไม่ว่ากับว่าไม่มีความหมายอะไรหรอกหรือ”

ใจของหลัวเฟยกระตุก จากคำพูดของอีกฝ่ายสามารถสัมผัสได้ถึง ความหมายสองชั้นในเวลาเดียวกัน ชั้นแรก แม้ว่าหวงเจี๋ยหยวนจะลาออก จากวงการตำรวจแล้ว แต่หลายปีมานี้ก็ยังไม่เคยล้มเลิกตามหาเบาะแสคดีที่ยังคาราคาซังในอดีต ชั้นที่สอง ในความคิดของหวงเจี๋ยหยวน ภาพลักษณ์ และตำแหน่งของติงเคอราวกับเป็นเทพเจ้าที่มีอาจล่งเกินได้ ดังนั้นเมื่อเขาได้ยินว่าติงเคออาจจะลาออกไปเพราะต้องเผชิญกับความยากในการไขคดี จึงทำให้รู้สึกขึ้นมาในทันทีว่าต่อให้ตัวเองพยายามมากแค่ไหนก็เสียแรงเปล่า

หากเขามีความคิดในเชิงลบแบบนี้ เช่นนั้นก็เห็นได้ชัดว่าจะไม่เป็น ผลดีกับการขยายงานต่อจากนี้ หลัวเฟยทำได้เพียงใช้มุกกลับมาระตุ้น ความคิดของเขา “มีหลายเรื่องที่ไม่ใช่จะตายตัวอย่างสิ้นเชิง...อืม พูดถึง คดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ก็แล้วกัน สาเหตุที่คดีนี้ยังคาราคาซัง ไขคดีไม่ได้ อาจไม่ได้เป็นเพราะวิธีที่คนร้ายใช้ก่อคดีฉลาดล้ำมากมาย แต่เป็นเพราะ ฝ่ายในของตำรวจเองที่เกิดปัญหาบางอย่าง”

“ฝ่ายในของตำรวจเกิดปัญหา” หวงเจี๋ยหยวนตะลึงงัน เขาวางถ้วยชา ลงไปบนโต๊ะเบาๆ มองหลัวเฟยแล้วถาม “คุณ...หมายความว่ายังไง”

มีหลายเรื่องที่หลัวเฟยรู้สึกว่าจะไม่มีความจำเป็นต้องปิดบัง จึงบอกไป ตรงๆ ไม่อ้อมค้อม “ดูจากข้อมูลที่ผมมีในตอนนี้ ความจริงของคดีปล้น ทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ไม่ได้ตามสืบยากอย่างที่คิด หลังจากเกิดคดีจับตัวประกัน ฐานะทางการเงินของภรรยาเหวินหงปิงเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นอย่างเห็น ได้ชัด อีกทั้งภายหลังเธอยังตั้งใจปิดบังเรื่องนี้ด้วย หากปีนั้นทางฝ่ายตำรวจ สามารถจับเบาะแสนี้ได้แล้วสืบค้นให้ลึกลงไป ผมคิดว่าจะต้องไขคดีนี้ได้ แน่แน่นอน”

“คุณแน่ใจหรือว่าที่พูดมาเป็นเรื่องจริง” หวงเจี๋ยหยวนขมวดคิ้วถาม

กลับ ในฐานะที่เป็นอดีตตำรวจสืบสวนคนหนึ่ง แน่แน่นอนว่าเขารู้ดีถึงคุณค่าของเบาะแสนี้

หลัวเฟยพยักหน้าอย่างมั่นใจ “เบาะแสนี้เชื่อถือได้แน่นอน”

“คุณรู้ได้ยังไง” หวงเจี๋ยหยวนไม่ปิดบังความสงสัยของตัวเอง “เบาะแสที่ทางตำรวจไม่สามารถค้นพบในปีนั้น สิบกว่าปีให้หลังคุณเอามาได้อย่างไร”

“ผมถามหมอเจ้าของไข้ที่รักษาภรรยาเหวินหงิงในปีนั้น เขาบอกว่า หลังจากเกิดคดีจี้ตัวประกัน คุณนายเหวินเคยมาปรึกษากับเขาเรื่องผ่าตัด แต่ก่อนหน้านั้นเธอไม่มีเงินมากพอที่จะจ่ายค่าผ่าตัดได้”

หวงเจี๋ยหยวนเบิกตากว้างมองหลัวเฟยเป็นอันดับแรก จากนั้นก็ค่อยๆ สายหัวแล้วพูด “เรื่องนี้...ไม่น่าจะเป็นไปได้เท่าไหร่มั้ง หากเบาะแสชัดเจนขนาดนี้ ปีนั้นพวกเราไม่มีทางมองข้ามแน่นอน”

“พวกคุณไม่ได้มองข้ามหรอก ปีนั้นมีตำรวจไปหาหมอคนนี้เพื่อสอบถามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งหลังจากที่ตำรวจคนนี้ไปสอบถามคุณนายเหวินถึงได้เลือกล้มเลิกการผ่าตัด เพราะเธอรู้ว่าทางตำรวจจับตามองมาที่เบาะแสข้อนี้แล้ว เพื่อปกป้องผู้ก่อเหตุในปีนั้น เธอจึงเลือกสละชีวิตตัวเอง”

“เป็นไปได้ ไม่ได้ เป็นไปได้ไม่ได้” หวงเจี๋ยหยวนพูดคำว่า ‘เป็นไปได้’ ติดต่อกันถึงสามครั้ง “ในบันทึกคำให้การของทางตำรวจในปีนั้นไม่มีบันทึกแบบนี้แน่นอน! ข้อมูลคดีพวกนั้นผมเป็นคนจัดระเบียบเองกับมือ ไม่มีใครเข้าใจสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องได้ดีไปกว่าผมแล้ว!”

หลัวเฟยสายหัวอย่างจนใจเล็กน้อย ทำไมเขาถึงไม่เข้าใจนะ ความสามารถด้านการคิดแบบนี้ช่างไม่สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘อดีตผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม’ เอาเสียเลย หรือว่าหลายปีมานี้จมจ่อมอยู่ในสังคมนานาน จนทำให้ความคิดที่แต่เดิมเฉียบไวเริ่มซบเซาลงไปแล้ว

ช่วยไม่ได้ หลัวเฟยจึงทำได้เพียงพูดถึงการวิเคราะห์เรื่องนี้ของตนเองออกมาโดยตรง

“มีตำรวจจับเบาะแสข้อนี้ได้จริง แต่ว่าเขาไม่ได้แจ้งเบาะแสนี้ให้กับคนรับผิดชอบคดี เขาปกปิดเบาะแสข้อนี้เอาไว้! นี่จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ในปีนั้นทางฝ่ายตำรวจไขคดีนี้ได้ยาก”

หวงเจี๋ยหยวนมองหลัวเฟยอย่างงงงัน คล้ายกับไม่เข้าใจคำพูดของเขา

“เออละ” หลัวเฟยเองก็เริ่มกลุ้มกับท่าทีของอีกฝ่าย จึงรีบถามตรงไปตรงมา “คุณบอกผมหน่อยได้ไหมว่า ตำรวจที่รับผิดชอบไปสอบสวนเบาะแสข้อนี้คือใคร”

สีหน้าของหวงเจี๋ยหยวนเปลี่ยนเป็นแปลกประหลาดเล็กน้อย “ตำรวจที่ไปสอบสวนที่โรงพยาบาล? ที่คุณสงสัยว่าเขาปกปิดเบาะแสเพื่อปกป้องคนร้ายนะเหรอ”

“ไม่ใช่สงสัย” หลัวเฟยพูดเน้นเสียงอย่างอดไม่อยู่ “ตอนนี้มีหลักฐานชี้ชัดว่าเขาทำเช่นนี้จริง! หากตามหาเขาพบ บางทีพวกเราอาจจะไปบริศนาทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ได้!”

หวงเจี๋ยหยวนมองหลัวเฟย ไม่พูดอะไรและเริ่มขมวดคิ้วอย่างเจ็บปวด คำพูดของหลัวเฟยกับข้อมูลบางอย่างที่อยู่ในหัวเขากำลังปะทะกันจนยากที่จะทำความเข้าใจได้

มองเห็นสีหน้าเช่นนี้ของหวงเจี๋ยหยวน หลัวเฟยเองก็เริ่มแปลกใจ เขาหันหน้าไปมองมู่เจี้ยนอีกครั้งหนึ่ง ฝ่ายหลังส่ายหัว ไม่เข้าใจเช่นกัน

“เหล่าหวง คุณเป็นอะไรไป” หลัวเฟยใช้น้ำเสียงที่ผ่อนคลายลงถามอีกครั้ง “ตำรวจคนนั้นคือใครกันแน่”

หวงเจี๋ยหยวนกลืนน้ำลายหนัก ๆ ในลำคอมีเสียงดัง “อึก” ตามมาหนึ่งครั้ง จากนั้นเขาก็ฟันคำสองคำออกมาอย่างยากลำบาก

“ติงเคอ”

“อะไรนะ” คราวนี้ถึงที่ที่หลัวเฟยและมู่เจี้ยนอ้วนเป็นฝ่ายตะลึงบ้าง

“ถูกต้อง ผู้ที่ไปสอบสวนยังโรงพยาบาลในปีนั้นก็คือติงเคอ ผู้การติงเป็นคนไปด้วยตัวเอง เพราะพวกเราล้วนรู้ว่า นั่นคือเบาะแสที่มีค่าแก่การให้ความสนใจมากที่สุด” หวงเจี๋ยหยวนเริ่มค่อย ๆ มีสติกลับคืนมา พูดด้วย

เสียงขึ้น “ตอนนี้พวกคุณควรเข้าใจได้แล้วว่า ทำไมทางฝ่ายตำรวจถึงไม่เคยสงสัยว่าเกิดปัญหาในจุดนี้ รวมไปถึงหลังจากที่เมื่อครู่พวกคุณบอกความจริงกับผม ผมก็ยังคงไม่มีทางเชื่ออยู่ดี...เพราะว่าผมไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องเชื่อ...”

ใช่แล้ว หลัวเฟยเข้าใจความรู้สึกของหวงเจี๋ยหย่วนในเวลานี้ได้เป็นอย่างดี เขาจะนำบุคคลที่เป็นดังเทพเจ้าในใจคนนั้นมารวมเข้ากับ ‘หนอนบ่อนไส้’ ผู้ปิดบังเบาะแสเมื่อสิบแปดปีก่อนได้อย่างไร ต่อให้เป็นตอนที่หลัวเฟยคาดเดาถึงตัวตนของ ‘หนอนบ่อนไส้’ มากมาย ก็ไม่เคยสักครั้งที่จะคิดถึง ‘ติงเคอ’ ซื่อนี้

เพราะซื่อนี้เป็นตัวแทนของความรู้สึกบางอย่างซึ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในวงการตำรวจ นับตั้งแต่สมัยอยู่วิทยาลัยตำรวจ หลัวเฟยก็เติบโตขึ้นมาพร้อมกับตำนานของคนคนนี้ ใช้ความสำเร็จของคนผู้นี้มาเป็นเป้าหมายที่ตนเองแสวงหามาตลอดชีวิต เขาไม่มีทางเกิดความสงสัยใดๆ ต่อซื่อนี้ได้เลย

ไม่ใช่ไม่กล้า แต่มันไม่มีทางเกิดขึ้นมาได้ ก็เหมือนกับที่ลูกไม่มีทางคิดว่าพ่อแม่จะทำร้ายตนเองได้อย่างไรอย่างนั้น

หวงเจี๋ยหย่วนเป็นผู้ช่วยติงเคอมาหลายปี ความนับถือและความเชื่อมั่นที่เขามีต่อคนผู้นี้จึงยิ่งไม่ต้องพูดถึง ดั่งนั้นก่อนหน้านี้ขณะที่กำลังพูดคุยกัน เขาย่อมคิดตามได้เชื่องช้า เรื่องที่ชัดเจนอย่างถึงที่สุดในสายตาของหลัวเฟยก็ยากมากที่เขาจะเข้าใจ เพราะปัญหาหลักของการพูดคุยนั้นอยู่ในจุดบอดทางความคิดในสมองของเขาอย่างสิ้นเชิง จุดบอดที่ถูกรวบรวมรัศมีของความศักดิ์สิทธิ์บดบังเอาไว้

หากถอยออกมาอีกก้าว ต่อให้โยนอุปสรรคทางด้านความรู้สึกเหล่านั้นทิ้งไป ก็เป็นเรื่องยากมากที่หลัวเฟยจะนำตำรวจผู้ปิดบังเบาะแสมาเชื่อมโยงเข้ากับติงเคอ เพราะก่อนหน้านี้เขาเข้าใจมาโดยตลอดว่าติงเคอถูกรบกวन्दด้วยคดีนี้ ถึงทำให้จำต้องลาออกจากวงการตำรวจ แต่ตอนนี้อย่างไรแล้ว ผู้ที่รบกวन्दติงเคอกลับกลายเป็นตัวเขาเอง

การขัดแย้งทางความคิดที่เกิดขึ้นกะทันหันนี้พุ่งเข้าชนความคิดของ

หลัวเพยให้ลอลหม่านได้อย่างสมบูรณ์แบบ เขาขมวดคิ้วแน่น พยายาม
ทำความเข้าใจกับเส้นสนกลในที่สลับซับซ้อนให้ชัดเจน แต่หวงเจี๋ยหย่วน
กลับลุ่มลึกความพยายามนี้ไปแล้ว เขาทำเพียงมองหลัวเพยด้วยความ
ฉงนสนเท่ห์ ในใจของเขาแฝงคลุมไปด้วยหมอกหนา หวังเพียงอย่างเดียวว่า
อีกฝ่ายจะสามารถชี้ทางสว่างให้กับตนเองได้

เวลานี้ทั้งสามคนที่อยู่ในห้อง มู่เจี้ยนอวี่นอายุน้อยที่สุด ขณะเดียวกันก็
ไม่ถนัดด้านการสืบสวนคดีอาชญากรรม ดังนั้นอิทธิพลของติงเคอ
ที่มีต่อเธอจึงค่อนข้างเบาบาง ความคิดจึงไปได้ไวที่สุด พุดทิมพำขึ้นว่า
“ถ้าเป็นอย่างนี้ละก็ จริงๆ แล้วในปีนั้นติงเคอก็ได้เบาะแสสำคัญของคดี
ปล้นทรัพย์มาแล้ว หากเขาแค่สืบคดีไปตามเบาะแสนี้ ก็เป็นไปได้มากที่คดี
จะแก้ตกไปได้อย่างง่ายดาย แต่ทำไมเขาถึงไม่ทำละ ทำไมต้องให้คนนอก
มองมาแล้วเข้าใจว่าคดีนี้ทำให้เขาหวาดหวั่นจนต้องลาออก”

หลัวเพยหันหน้ามามองมู่เจี้ยนอวี่น ความคิดถูกชักจูงตามคำพูด
ของอีกฝ่าย ทั้งยังขยายออกไปตามแนวทางนั้นด้วย ไม่นานบนใบหน้า
ของเขาก็มีสีหน้าอ่อนคลายเพราะเริ่มเข้าใจสถานการณ์ซึ่งมาแทนที่ความ
สับสนอย่างลึกซึ้ง จากนั้นมู่เจี้ยนอวี่นและหวงเจี๋ยหย่วนก็ได้ยินเสียงเขา
ถอนหายใจเบาๆ ออกมาหนึ่งครั้ง

“มีอะไรหรือคะ” มู่เจี้ยนอวี่นรู้ว่าเขาคิดอะไรออกแล้ว จึงจี้ถาม
ทันที

“พวกเราประเมินติงเคอต่ำไป” หลัวเพยพูดอย่างปลงอนิจจัง
“พวกเราเชื่อไปแล้วว่าคดีนี้ยากจนเขาแก้ไม่ตก... ในความเป็นจริงแล้วเขารู้ดี
ทุกอย่าง ดังนั้นถึงได้เลือกทางเลือกนั้นสินะ”

น้ำเสียงของหลัวเพยเหมือนว่าคิดออกทะลุปรุโปร่งหมดแล้ว แต่
มู่เจี้ยนอวี่นและหวงเจี๋ยหย่วนยังคงฉงนสนเท่ห์ พวกเขาแทบจะเอ่ยปาก
ถามด้วยความสงสัยออกมาพร้อมๆ กัน “ทางเลือกอะไร”

หลัวเพยกลับมามองหวงเจี๋ยหย่วน ถามกลับหนึ่งประโยค “คุณรู้
หรือไม่ว่าคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ใครเป็นคนทำ”

หวงเจี๋ยหย่วนส่ายหัว

หลัวเฟยหันมามองมู่เจี้ยนอวี่นอีกครั้ง มู่เจี้ยนอวี่นเลิกคิ้วพูดว่า “คุณไม่ได้บอกว่าคือหยวนจื่อปังหรือ”

“หยวนจื่อปัง” หวงเจี๋ยหย่วนเผยสีหน้าประหลาดใจ “ทำไมคดีนี้คนลงมือก็คือเขาเหมือนกัน”

หลัวเฟยพยักหน้า ขณะเดียวกันก็อธิบายให้อีกฝ่ายฟัง “หลังจากที่เหวินหงปังตายไปแล้ว หยวนจื่อปังก็ใกล้ชิดสนิทสนมกับสองแม่ลูกเหวินเฉิงอวี่เป็นอย่างมาก ดังนั้นเขาจึงมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ก่อเหตุ อีกทั้งเมื่อดูจากวิธีการและความสามารถในการก่อเหตุแล้วก็ไม่ใช่ว่าคดีที่คนทั่วไปจะสามารถทำสำเร็จได้ แน่แน่นอนว่ายังมีเหตุผลที่สำคัญยิ่งกว่านั้นอีกข้อหนึ่งที่ทำให้ผมเชื่อมั่นว่าหยวนจื่อปังก็คือคนร้าย แต่มันเกี่ยวข้องกับเรื่องในอดีตบางอย่างที่เป็นความลับ ผมไม่ขอพูดมากละกัน..”

“เป็นเขาจริง ๆ หรือ” ยิ่งหวงเจี๋ยหย่วนครุ่นคิดก็ยิ่งรู้สึกวุ่นวายใจ เขาถอนใจยาวและพูด “เหอ ๆ ผมแพ้ในกำมือของเขาก็ไม่ถือว่ายุติธรรมเท่าไร เพียงแต่...”

แม้ว่าหวงเจี๋ยหย่วนจะพูดไม่จบ แต่ความหมายกลับชัดเจนยิ่งนัก ด้วยความสามารถที่แท้จริงของหยวนจื่อปัง ตนเองพ่ายแพ้ให้ก็แค่ขมกลืนความโมโหลงไปเท่านั้น แต่ถึงเคลอะ เห็น ๆ กันอยู่ว่าเขาสามารถจัดการหยวนจื่อปังได้ แต่ทำไมกลับเลือกที่จะล่าถอยออกไป

ปัญหาข้อนี้กวนใจมู่เจี้ยนอวี่นเช่นเดียวกัน เธอต้อนถามหลัวเฟยอีกครั้ง “เอาละ ๆ คุณรีบพูดเถอะ ปีนี้นิ่งเคอะเลือกอะไรกันแน่”

หลัวเฟยเงยไปครู่ใหญ่ ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ใบหน้าของเขาถึงได้ปรากฏสีหน้าลำบากใจ สุดท้ายก็ถอนหายใจดัง “เฮ้อ” หนึ่งที คล้ายกับว่ายอมแพ้ต่ออะไรบางอย่าง เต็มไปด้วยความจนใจ

มู่เจี้ยนอวี่นและหวงเจี๋ยหย่วนล้วนมองไปที่หลัวเฟย รอคำตอบจากฝ่ายหลัง

ในที่สุดหลัวเฟยก็เปิดปาก “ปีนี้นิ่งเคอะเผชิญหน้ากับทางเลือกสองทาง หนึ่งคือสืบคดีไปตามเบาะแสนั้นให้ถึงที่สุด พวกคุณลองคิดดูทำแบบนี้ผลลัพธ์ที่ได้จะเป็นยังไง”

“อืม” หวงเจี๋ยหยวนเป็นตำรวจมาลึบกว่าปี ตอบคำถามแบบนี้แน่นอนว่าเป็นเรื่องกล้วยๆ “หากคดีเป็นอย่างที่คุณวิเคราะห์จริง ถ้าเช่นนั้นหยวนจื่อปังก็จะต้องถูกจับกุมโทษฐานปล้นทรัพย์ เพราะเข้าไปปล้นในห้อง อีกทั้งจำนวนเงินก็มหาศาล ระยะเวลาจำโทษของเขาน้อยก็ต้องสืบขึ้นไป จากนั้นเงินที่ปล้นไปก็จะถูกตามกลับมา แม่ลูกเหินเหิงอวี่ก็จะตกอยู่ในสถานการณ์ขึ้นแค้นตกยากอีกครั้ง”

หลัวเฟยรอให้หวงเจี๋ยหยวนพูดจบจึงกล่าวเสริม “บางที่อาจไม่ใช่แค่นั้น หากคุณนายเหวินรู้ที่มาของเงินก้อนนี้ เธอยังต้องถูกกล่าวหาว่าปกปิดการกระทำความผิด หรือร้ายแรงกว่านั้นคือเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการก่อคดีปล้นทรัพย์นี้ด้วย อีกทั้งเมื่อดูจากการกระทำในภายหลังของเธอ เธอก็น่าจะเข้าใจคดีนี้ดี”

“ถ้าอย่างนั้นก็เกินไปหน่อยไหม” มู่เจี้ยนอวี่นจุปาก รวากับว่ายากจะรับสมมติฐานเช่นนั้นได้ “เดิมทีคือเงินเทียนเฉียวต่างหากที่ติดเงินบ้านเหวิน ทำไมไอ้คนที่ไม่เพียงไม่คืนเงินแถมยังเจตนาชั่วบิดพลิ้วหนีสินแบบนี้ถึงโยนความผิดมาให้เจ้าหน้ได้ล่ะ”

“กฎหมายก็อย่างนี้แหละ” หลัวเฟยพยายามใช้น้ำเสียงราบเรียบมากที่สุด “ในตัวกฎหมายมีแต่ระบบ ไม่มีความเห็นใจ”

มู่เจี้ยนอวี่นสายหน้าไม่พูดอะไรอีก เหตุผลที่หลัวเฟยพูดมาจริงๆ แล้วเข้าใจได้ง่ายดาย แต่เมื่อมีตัวอย่างเหตุการณ์จริงปรากฏขึ้นตรงหน้าสุดท้ายกลับไม่อาจทำความเข้าใจได้

ไต้ยินหลัวเฟยพูดต่อว่า “ทางเลือกข้อสองที่ตึงเคอต้องเผชิญตรงข้ามกันพอดี นั่นก็คือเพิกเฉยต่อเบาะแสนี้ ทำให้คดีนี้กลายเป็นคดีคาราคาซังเมื่อเป็นเช่นนี้ เงินก้อนนี้ก็ยังสามารถอยู่ในมือของแม่ลูกเหินเหิงอวี่ คนที่เป็นจุดเริ่มต้นเรื่องเลวร้ายอย่างเทียนเฉียวก็ได้รับบทลงโทษ อีกทั้งลูกศิษย์ที่เขารักอย่างหยวนจื่อปังก็ไม่ต้องไปนอนในคุก แต่วันนี้ถือเป็นการทำผิดต่อหน้าที่ความรับผิดชอบของอาชีพรอตำรวจอาชญากรรมอย่างไม่ต้องสงสัย หากพวกคุณเป็นตึงเคอ จะเลือกอย่างไรล่ะ”

คำถามประโยคสุดท้ายของหลัวเฟยทำให้มู่เจี้ยนอวี่นและหวง-

เจ็ยหย่วนล้วนงงัน นี่เป็นสองทางเลือกที่ยากจะตัดสินใจได้อย่างแท้จริง!

หลังจากผ่านไปนาน ถึงได้เห็นมู่เจ็ยฮวนวินส่ายหัวอย่างจนใจแล้วพูดว่า “เกรงว่าฉันคงยากที่จะยอมรับผลลัพธ์ในข้อที่หนึ่งได้ นั่นมันพลิกกติกาให้กลายเป็นเลวชัด ๆ!”

“จริง ๆ แล้วไม่ใช่แค่นี้” หวงเจ็ยหย่วนพูดเสริมขึ้นมาอีก “พวกคุณรู้ไหม ปีนั้นตึงเคอคาดหวังในตัวหยวนจื้อปังสูงมาก ตั้งใจว่าจะปลุกฝั่งอีกฝ่ายให้กลายเป็นผู้สืบทอดตำนานของตัวเอง เขาจะทนมองเห็นหยวนจื้อปังหมดอนาคตด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างนี้ได้ยังไง”

หลัวเพยเชื่อคำพูดนี้ของหวงเจ็ยหย่วนสนิทใจ ปีนั้นตอนที่ตึงเคอมายังวิทยาลัยตำรวจเพื่อรับสมัครตำรวจฝึกหัด เรื่องนี้ก่อให้เกิดความโกลาหลไม่น้อยในห้องของนักศึกษาสาขาสืบสวนอาชญากรรมที่กำลังจะเรียนจบ ใคร ๆ ก็รู้ว่า คนที่ตึงเคอเลือกย่อมหมายความว่า จะได้กลายเป็นลูกศิษย์ของบุคคลที่เป็นตำนานผู้นี้ หลัวเพยเองก็เคยเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับเลือก เพียงแต่ว่าในเวลานั้นเขากำลังตกอยู่ในห้วงความรักที่ทั้งหวานล้ำแต่ก็ทั้งทรมาณใจกับเมิ่งฮวิน มันแบ่งสมาธิของเขาไปไม่มากก็น้อย สุดท้ายตึงเคอจึงเลือกหยวนจื้อปัง

นี่ภาพออกเลยว่ สำหรับคนรุ่นหลังที่ฉลาดล้ำซึ่งผ่านการคัดเลือกมาอย่างพิถีพิถันนี้ ตึงเคอจะต้องทุ่มเทร่างกายแรงใจทั้งหมดเพื่อดูแลและปกป้องแน่นอน อีกทั้งการแสดงออกของหยวนจื้อปังย่อมไม่ทำให้เขาผิดหวัง มิเช่นนั้นเขาจะมอบภารกิจสำคัญในการลงภาคสนามคดีชิงตัวประกัน “หนึ่งสามศูนย์” ให้กับหยวนจื้อปังที่ยังคงอยู่ในช่วงเป็นตำรวจฝึกหัดได้อย่างไร

ความรักความผูกพันของอาจารย์กับศิษย์ระหว่างตึงเคอกับหยวนจื้อปังน่าจะเหมือนพ่อกับลูกสินะ ต่อให้อีกฝ่ายทำผิด แต่ก็ทนเห็นเขาถูกทำร้ายไม่ได้ อีกทั้งไม่ต้องพูดถึงว่าความผิดนั้นมีเหตุผลที่ถูกทำนอง-คลองธรรมอย่างมากด้วย

คิดมาถึงตรงนี้ อยู่ ๆ หลัวเพยก็รู้สึกขึ้นมาอีกว่าการเปรียบเทียบของตัวเองมีบางส่วนไม่ถูกต้อง เพราะระหว่างตึงเคอกับลูกชายดูเหมือน

จะมีช่องว่างลึกล้ำ หากพูดในมุมนี้ สำหรับติงเคอแล้ว ความรู้สึกระหว่างศิษย์กับอาจารย์ที่สร้างความสัมพันธ์ในการทำงาน อาจจะสนิทสนมมากกว่าความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกก็ได้!

แต่ติงเคอจะรู้หรือไม่ว่า นับตั้งแต่ช่วงเวลานั้น หยวนจื่อปังก็ได้เริ่มวางแผนที่จะฆ่าคนและสร้างความสะเทือนขวัญเอาไว้แล้ว เขากำหนดไว้แล้วว่า จะเดินบนเส้นทางที่ทรยศกับหน้าที่ของตำรวจอย่างไม่มีวันย้อนกลับมาได้!

หวงเจี่ยหยวนไม่รู้ว่าคำพูดนี้ของเขาจะนำพาความคิดของหลัวเพยให้ออกไปได้ไกลขนาดนั้น เขายังคงวิเคราะห์ทางเลือกที่หลัวเพยโยนทิ้งไว้ให้ก่อนหน้านั้น “แต่ว่าพูดก็พูดเถอะ ถึงแม้ว่าทางเลือกแรกจะทำให้ติงเคอรู้สึกเจ็บปวดเป็นอย่างมาก แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าเมื่อเลือกทางที่สองแล้วจะทำให้เขาหลุดพ้นได้ ผมคิดว่าทางเลือกที่สองก็ทำให้เขารับไม่ได้เหมือนกัน เพราะหากทำเช่นนั้น เขาก็จะทรยศต่ออาชีพของตัวเองอย่างสมบูรณ์แบบ ในฐานะที่เป็นผู้ช่วยของติงเคอ ผมรู้จักเขาดี เขาเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับอาชีพมาก ในชีวิตการเป็นตำรวจอาชญากรรมของเขา เขาละทิ้งหลายอย่างมากเกินไป แล้วก็เสียสละมากเกินไป การเสียสละบางอย่างผมเชื่อว่ายากที่คนทั่วไปจะยอมรับได้ด้วยซ้ำ แต่เขากลับทนแบกรับมันไว้ เพราะยึดมั่นที่จะรักษาอาชีพของตัวเอง เขาคือผู้รักษากฎหมายที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่มากที่สุด นี่เป็นบรรทัดฐานที่เขาไม่มีทางละทิ้งไปแน่นอน”

“สำหรับจิตใจที่เคารพในอาชีพการงานของติงเคอ พวกเราก็เคยได้ยืนกันมาเยอะมาก” มู่เจี้ยนอวั้นเห็นด้วยกับการวิเคราะห์นี้ของหวงเจี่ยหยวน ขณะเดียวกันเธอก็หันหน้าเปลี่ยนไปใช้สายตาก็อย่างสงบกับหลัวเพย หลัวเพยรู้ว่าเธอก็คงคิดถึงความสัมพันธ์ติงเคอระหว่างพ่อลูกของติงเคอ

ชายตรงไปตรงมาที่เพื่อนำที่การทำงานแล้วเพิกเฉยได้แม้กระทั่งครอบครัว จะยอมละทิ้งอาชีพของตนเองไปง่าย ๆ ได้อย่างไร

“ถ้าเป็นอย่างนี้ก็ยากจริง ๆ แล้วละ!” ในเวลานี้มู่เจี้ยนอวั้นโบกมือ

อีกครั้ง พุดเหมือนสรูปออกมาว่า “ให้ฉันไปอยู่ในสถานการณ์ตอนนั้น ฉันก็ไม่รู้จริงๆว่าจะเลือกยังไง เอาละ ผู้การหลัว คุณอย่าทำให้พวกเราอึดอัดอีกเลย บอกหน่อยเถอะค่ะว่าคุณวิเคราะห์ยังไงกันแน่กับเรื่องนี้”

หลัวเพยหรีตา ทำทางเช่นนี้ปกติแล้วหมายความว่าเขากำลังตกอยู่ในสภาวะรวบรวมความคิดอย่างหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาถอนหายใจเบาๆ หนึ่งครั้งพุดว่า “เลือกไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ ดังนั้นดิ้งเคอจึงไม่ได้เลือกทั้งสองทาง ที่เขาเลือกก็คือ...หลีกหนี”

ประโยคเดียวปลุกให้คนตื่นจากฝัน มู่เจี้ยนอวีนและหวงเจี้ยหยวนเผยสีหน้าของคนที่เข้าใจในฉับพลันออกมาพร้อมกัน

“เป็นอย่างนี้เอง...ดิ้งเคอลาออกจากตำแหน่งไม่ใช่เพราะติดขัดเรื่องคดีปล้น แต่เป็นเพราะเขาไม่สามารถเลือกทางใดทางหนึ่งระหว่างกฎหมายกับความรู้สึกได้ ดังนั้นเขาถึงได้เลือกออกจากวงการตำรวจไป แบบนี้ไม่ผิดต่อจิตสำนึกของตัวเอง และยังสามารถปกป้องชีวิตการทำงานของตัวเองได้ ไม่ทิ้งจุดต่างพร้อยที่ผิดต่ออาชีพของตัวเองเอาไว้” มู่เจี้ยนอวีนพุดพลางส่ายหัว รวากับรู้สึกเสียดายกับจุดจบเช่นนี้มาก

และในเวลานี้คนที่ได้รับการโจมตีทางอารมณ์มากที่สุดก็คือหวงเจี้ยหยวนอย่างไม่ต้องสงสัย ในเวลาสั้นๆแค่นี้ก็สับสนทึ เขาไม่เพียงได้รู้ความลับทั้งหมดของคดีปล้นทรัพย์เมื่อสิบแปดปีก่อนอย่างทะลุปรุโปร่ง แต่ยังได้รู้สาเหตุแท้จริงที่ดิ้งเคอลาออกไปซ่อนตัวเป็นครั้งแรกอีกด้วย ในใจเขาผิดหวังเล็กน้อย และยังปวดร้าวไปด้วยความระทมทุกข์ หากไม่ใช่เพราะเรื่องนี้ ตัวเองก็คงยังได้ทำงานอยู่ภายใต้การชี้นำของดิ้งเคอ แล้ววงการตำรวจเมืองมณฑลหลังจากนั้นจะยังเกิดเรื่องราวเลวร้ายมากมายแบบนี้่อีกหรือเปล่า แล้วตนเองจะต้องมาเจอกับเรื่องน่าอัปยศในหน้าที่การงานที่จำฝังใจอย่างเมื่อสิบปีก่อนได้อย่างไร

สำหรับดิ้งเคอแล้ว นั่นคือทางเลือกที่มีอาจตัดสินใจได้อย่างแท้จริง ไม่ว่าเขาจะเลือกทางไหน ก็ล้วนสร้างเงามืดที่ยากจะลบเลือนให้กับชีวิตการเป็นตำรวจอาชญากรรมในวันข้างหน้า ดังนั้นการที่เขาเลือกหลีกหนีก็ไม่มีจุดไหนให้วิจารณ์ได้ ทว่าดิ้งเคอสบายตัวไปแล้ว แต่ตนเองกลับถูก

ปิดหูปิดตา แกรับความกดดันเพียงลำพังมาลิบกว่าปี หรือเขาไม่เคยคิดเลยว่าคุณต้องถูกความกดดันกดทับจนพังหลายไปด้วย

ในใจของหวงเจี๋ยหยวนพลุ่งพล่าน ไม่อาจควบคุมได้ เขายกถ้วยชาขึ้นมาอีกครั้ง ต้มเข้าไปอีกใหญ่ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะต้มผิดวิธีหรือว่าเป็นเพราะอารมณ์ที่ผิดปกติ ชาเขียวที่เดิมทีรสชาติหอมสดชื่นชุ่มคอ มาคราวนี้กลับกลายเป็นขมเผื่อนผิดปกติ

มู่เจี๋ยนอวีนสังเกตเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของหวงเจี๋ยหยวน เธอยื่นมือออกไปรับถ้วยชาจากอีกฝ่าย “ชาถ้วยนี้เย็นแล้ว ต้องเติมน้ำร้อนเพิ่มอีกหน่อยถึงจะดี”

น้ำร้อนถูกเทลงไปถ้วยชา หลังจากนั้นกลิ่นหอมสดชื่นก็ล่องกระจายออกมา ใจของหวงเจี๋ยหยวนรู้สึกอบอุ่นขึ้น

“ความจริงแบบนี้ทำให้คนรู้สึกสนใจอย่างแท้จริง” หลัวเพยเองก็กำลังตกอยู่ในอารมณ์ปลงอนิจจังเช่นกัน เขาเป็นฝ่ายปลุกถ้วยชาของตนเองไปด้านหน้ามู่เจี๋ยนอวีน “ช่วยเทน้ำร้อนเพิ่มให้ผมหน่อยเถอะ”

มือขวาของมู่เจี๋ยนอวีนจับหูของกาต้มน้ำร้อนส่วนมือซ้ายประคองข้อมือขวา ภายใต้อันแสงไฟอันมืดสลัวในห้อง ยิ่งขับให้มือทั้งสองข้างนั้นขาวเนียนละเอียดยิ่งขึ้น สมาธิของเธอจดจ่อขณะที่รินชา และด้วยท่าทางจริงจังละเอียดลออเช่นนี้ หลัวเพยจึงรู้สึกว้าวุ่นที่จะต้องสดชื่นหวานหอมอย่างแน่นอน

หลังจากที่หวงเจี๋ยหยวนและหลัวเพยยกถ้วยชาขึ้นมาดื่มไล่เลี่ยกันในห้องก็เกิดบรรยากาศเงียบสงบขึ้นมาชั่วคราว ทั้งสามคนต่างจิบน้ำชาในถ้วยของตนเอง เหมือนว่าต่างก็กำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ และสุดท้ายความสงบนี้ก็ถูกหลัวเพยทำลายลงเป็นคนแรก

“หลายครั้งที่ชีวิตของคนเราล้วนเป็นเช่นนี้” เขาเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย แวดตาเลื่อนลอย “หลังจากสถานการณ์บางอย่างได้เกิดขึ้นแล้ว ต่อให้คุณจะพยายามอีกมากแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์ ที่คุณสามารถทำได้ มีเพียงลดระดับความเจ็บปวดให้เหลือน้อยที่สุดเท่านั้น แต่คนนอกไม่อาจเข้าใจได้ พวกเขาเห็นคุณเลือกทางที่ย่ำแย่ จึงตำหนิ ผิดหวัง แต่กลับไม่รู้วาทงเลือก

เช่นนี้ถือว่าเป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุดแล้ว”

คำพูดประโยคนี้ของหลัวเฟยแฝงไปด้วยการสั่งสอน หวงเจี๋ยหยวนที่ผ่านชีวิตมาโชกโชกยอมฟังเข้าใจแน่นอน เขายิ้มขึ้น ๆ กล่าวว่า “ใช่แล้ว ผมไม่ควรตำหนิในสิ่งที่ติงเคอเลือก หากผมเปลี่ยนไปอยู่ในตำแหน่งเดียวกับเขาก็คงไม่สามารถเลือกสิ่งที่ดีไปกว่านี้ได้ ก็เหมือนที่คุณพูด สถานการณ์ในเวลานั้นไม่อาจกู้คืนมาได้แล้ว”

“หากจะต้องมีคนรับผิดชอบสถานการณ์เช่นนี้ คนคนนั้นควรต้องเป็นหยวนจื่อปังถึงจะถูก ตอนที่เขาก่อคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ เขาก็ได้ผลักติงเคอให้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากทั้งสองอย่างแล้ว” ขณะที่พูด มู่เจี๋ยนอวินแฝงไปด้วยอารมณ์โกรธเคือง

หลัวเฟยหันหน้ามองมู่เจี๋ยนอวิน นัยน์ตาดำมืดเปล่งประกาย ฝ่ายหลังยกไหล่ “ทำไมเหรอ คุณมีอะไรก็พูดมาตรง ๆ เถอะ”

“ตกลง” หลัวเฟยเองก็ไม่ลังเลอีก พูดตรงไม่อ้อมค้อม “คุณคิดว่าคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ เป็นสาเหตุหลักที่ชักนำให้ติงเคอลาออกไปซ่อนตัว แต่คุณได้คิดหรือไม่ว่า ขณะที่หยวนจื่อปังก่อคดีปล้นทรัพย์ บางที่เขาเองก็อาจตกอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกจนต้องจำใจเลือก”

มู่เจี๋ยนอวินอึ้งงัน จากนั้นเธอก็ส่ายหัว “คุณตำราจหลัว ถ้าคุณพูดอย่างนี้ การเลือกของทุกคนก็อาจจะจำใจ ถูกบังคับได้ทั้งนั้น พวกเราจะต้องเห็นใจและเข้าใจทุกคนด้วยหรือเปล่า”

ดวงตาของหลัวเฟยหริ่ลงอีกครั้ง

“มันมักจะต้องมีจุดเริ่มต้นเสมอ” เขาพูดแผ่วเบา “จุดเริ่มต้นแรกเริ่มสุด เพียงแต่พวกเรายังไม่เห็นทุกด้านของจุดนั้นชั่วคราวเท่านั้น”

“คุณหมายถึงคติขิงตัวประกัน ‘หนึ่งสามศูนย์’” หวงเจี๋ยหยวนถามกลับหนึ่งประโยค ขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดเจียบ ๆ เหมือนเข้าใจอะไรบางอย่าง

มู่เจี๋ยนอวินเองก็เข้าใจความหมายของหลัวเฟย เพราะหลังจากคดี ‘หนึ่งสามศูนย์’ หยวนจื่อปังก็เริ่มสนิทสนมกับแม่ลูกเหวินเจิงอวี๋ สุดท้ายจึงลงมือก่อคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ เพื่อช่วยบ้านเหวินทวงคืนความยุติธรรม

ดังนั้นหากคิดจะสืบหาจุดที่เป็นมูลเหตุในการกระทำของหยวนจื่อปิง เห็นได้ชัดว่าจุดนั้นคือวันที่ 31 มกราคม ปี 1984

“บางทีพวกเราควรจะต้องพิจารณากันให้จริงจัง ๆ แล้วว่าสถานการณ์เป็นอย่างไรกันแน่ถึงทำให้หยวนจื่อปิงยิงเหวินหงปิง” หวงเจี๋ยหยวนโยนปัญหาที่ตัวเองขบคิดออกมา หวังว่าจะได้รับการแก้ปัญหาจากทุกคน “ดูจากการกระทำช่วงหลังของเขา ความเป็นห่วงเป็นใยที่เขามีต่อเมียและลูกของเหวินหงปิงมากเกินกว่าขอบเขตปกติแล้ว”

หลัวเฟยพยักหน้ายอมรับความเห็นในข้อนี้ทันที พุดจากมุมมองของตำรวจ การเกิดความเห็นใจต่อผู้ต้องหาถือเป็นเรื่องปกติ และถึงขั้นที่ให้ความช่วยเหลือครอบครัวผู้ต้องหาที่ถือเป็นสถานการณ์ที่เห็นได้บ่อย แต่สำหรับการกระทำเช่นนี้ของหยวนจื่อปิงที่ยอมทำผิดกฎหมายโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด นี่ถือว่าขัดต่อหลักเหตุผลทั่วไป

“การกระทำเช่นนี้ของเขา กลับเหมือนว่ากำลังใช้หนี้คืนอย่างไรอย่างนั้น” มู่เจี๋ยนอวินพยายามให้คำวิเคราะห์ในมุมมองทางจิตวิทยา “เมื่อมองเช่นนี้ เหมือนว่าหยวนจื่อปิงจะมีความรู้สึกผิดอย่างลึกลับต่อบ้านเหวิน”

ประกายในดวงตาของหลัวเฟยวาบขึ้นมา เขาถามต่อไปอีกชั้น “แล้วเขากำลังรู้สึกผิดเรื่องอะไร”

ตำรวจคนหนึ่งยิงผู้ต้องหาที่มีตระเบิดติดตัวแล้วจี้ตัวประกันเอาไว้จนเสียชีวิต ต่อให้โทษของคนคนนี้อาจจะอภัยได้ แต่ก็คงไม่ถึงขั้นที่ทำให้ตำรวจรู้สึกผิดหรอกมัง

ดังนั้นจะต้องมีความลับอย่างอื่นที่รบกวนความรู้สึกของตำรวจคนนี้อยู่แน่นอน

เมื่อเผชิญกับคำถามของหลัวเฟย มู่เจี๋ยนอวินกลับทำได้เพียงแคให้คำตอบที่คลุมเครือเท่านั้น “สถานการณ์ที่แน่นอนนั้นเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันกล้ายืนยันว่า เรื่องนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับการที่หยวนจื่อปิงยิงเหวินหงปิง ความเป็นไปได้ที่มากที่สุดก็คือ ในที่เกิดเหตุมีอุบัติเหตุบางอย่างเกิดขึ้น และอุบัติเหตุที่สาเหตุก็มาจากความผิดพลาดของหยวนจื่อปิง”

“ถูกต้อง” หวงเจี๋ยหยวนพุดเสริมขึ้น “ผมเองก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน”

ดวงตาของหลัวเฟยค่อยๆ เคลื่อนไหว และประกายแสงในดวงตาของเขาก็สว่างมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนว่าในนั้นมีอารมณ์ตื่นเต้นแฝงอยู่ และไหลทะลักออกมา

“คุณคิดอะไรออกอีกล่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสังเกตคำพูดและท่าทาง และก็เพราะเธอมีนิสัยใจร้อน จึงมักอดไม่อยู่ที่จะเร่งเร้าอีกฝ่าย

“ถ้าหากเป็นอย่างที่พวกคุณวิเคราะห์จริง” แนวสายตาของหลัวเฟยกวาดไล่ไปที่ใบหน้าของทั้งสองคน เขาพูดโดยใช้น้ำเสียงที่จริงจังสะกดความรู้สึกเอาไว้ “อย่างนั้นพวกเราอีกหนึ่งเส้นทางที่จะใช้โจมตียูเมนิตีสได้ เป็นเส้นทางที่นุ่มนวลยิ่งกว่า แต่กลับได้ผลลัพธ์มากกว่า!”

หวงเจี้ยหยวนกะพริบตาด้วยไม่เข้าใจ แต่มู่เจี้ยนอวี่นกลับมีปฏิกิริยาตอบรับในทันที “ใช่แล้ว พวกเราสามารถทำลายเสาค้ำยันทางจิตวิญญาณของยูเมนิตีสได้ทั้งหมดเลย”

หวงเจี้ยหยวนขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่ากลัดกลุ้มมาก “พวกคุณสองคนอย่าอ้อมพะน้าอยู่เลย พูดให้เข้าใจหน่อยได้ไหม”

หลัวเฟยยิ้มน้อยๆ อธิบายให้หวงเจี้ยหยวนฟังอย่างละเอียด “พวกเรา รู้แล้วว่ายูเมนิตีสในตอนนั้นก็คือเด็กกำพร้าเหวินเจิงอวี่นในปีนั้น ที่เขากลายมาเป็นนักฆ่าอย่างตอนนี้ สาเหตุทั้งหมดก็เป็นเพราะได้รับการชักจูงและฝึกฝนมาหลายปีจากหยวนจื้อป๋อง ถ้าเช่นนั้นในใจของเขา หยวนจื้อป๋องก็คืออาจารย์ผู้ชี้แนะ ชี้นำทิศทางชีวิตเขา เขายังไม่เคยเกิดความสงสัยใดๆ ต่อทิศทางพวกนี้ แต่หากเขารู้ว่าเส้นทางความเป็นยูเมนิตีสของหยวนจื้อป๋อง ใช้การตายของพ่อตนเองเป็นจุดเริ่มต้น อีกทั้งตัวของหยวนจื้อป๋องเองก็ยังต้องการรับผิดชอบต่อการตายของพ่อเขา เช่นนั้นเขาจะมีความรู้สึกยังไง”

หวงเจี้ยหยวนตบมือขึ้นมาทันทีทันใด “ถ้าอย่างนั้นรากฐานความเชื่อมั่นของเขาก็จะเกิดการสั่นคลอน! เขาไม่เพียงแต่รู้สึกว่ายวนจื้อป๋อง หลอกใช้ตัวเอง แต่จะยิ่งรู้สึกว่ามันจริงแล้วหยวนจื้อป๋องทำร้ายตัวเองต่างหาก! เพราะทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนการของหยวนจื้อป๋อง ส่วนตัวเองก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งในแผนการ ที่เกิดขึ้นมาก็เพื่อชดเชยความผิดของ

หยวนจือปัง เพื่อจัดความละเอียดใจของหยวนจือปัง...ความรู้สึกที่เป็น ทั้งผู้บริสุทธิ์และทั้งไม่มีทางเลี่ยงแบบนั้น เมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้ว เขาก็จะเริ่มเคียดแค้นที่หยวนจือปังยึดเยียดทุกอย่างนี้ให้กับเขา รวมไปถึงตัวตน นักฆ่ายูเมนิตีสด้วย”

“เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราก็สามารถทำให้ศัตรูยอมแพ้ได้โดยไม่ต้อง ออกรบ” มู่เจี้ยนอวี่นหัวเราะว่า ช่วยหวังเจี้ยนหยวนสรูปเรื่องราว

“แนวคิดนี้ดีจริง!” หลังจากความตื่นเต้นของหวังเจี้ยนหยวนผ่านไป เขาก็หันม่ายกคอตกลงอย่างเห็นได้ชัด “เสียดายก็แต่พวกเรายังไม่รู้ว่ามีอะไรที่เกิดเหตุคดี “หนึ่งสามศุนย์” ปีนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“อย่างน้อยพวกเรายังมีเบาะแส อีกอย่าง ยูเมนิตีสเองก็ตามติด เบาะแสนี้อยู่ด้วย ผมเชื่อว่าความจริงที่เหวินหงิงถูกฆ่าในปีนั้นจะต้องเปิดเผยต่อหน้าพวกเรา เปิดเผยต่อหน้ายูเมนิตีส!”

น้ำเสียงของหลัวเฟยหนักแน่นมีพลัง ทำให้เพื่อนร่วมงานอีกสองคน ของเขามั่นใจเพิ่มขึ้นมาอีกหลายส่วน ไซ่แล้ว มีคนที่เฉียบแหลมเช่นนี้ คอยชี้แนะให้กับทุกคน ปริศนาใดบ้างจะแก้ไม่ได้ คดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ที่ เจียบหายไปแล้วสิบแปดปี ก็ไม่ใช่ที่ถูกเปิดเผยขึ้นมาภายใต้การวิเคราะห์ ของเขาหรอกหรือ

จากนั้นทั้งสามคนก็เจียบกันไปครู่หนึ่ง บางทีอาจกำลังขบคิดถึงการ ถกเถียงและการวิเคราะห์เมื่อครู่ที่เพิ่งจบไป หรือบางทีอาจจะกำลังสะสม ความกล้าหาญและการตัดสินใจเพื่อใช้ในการสู้รบต่อไป แต่ว่าบรรยากาศ เช่นนี้เหมือนจะเจียบเกินไปหน่อย ดังนั้นหลังจากผ่านไปพักใหญ่ มู่-เจี้ยนอวี่นจึงท้าวออกมาอย่างอดไม่อยู่

หลัวเฟยมองเธอแล้วยิ้มน้อยๆ “ง่วงแล้วเธอ ดูท่าคุณคงไม่ชินกับ การนอนดึกสินะ”

“เวลาแบบนี้ฉันไม่ชินจริงๆแหละค่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นแบ่ปากบ่น “ตอนที่ฉันเรียนอยู่ การทำงานและการใช้ชีวิตล้วนมีกฎระเบียบ พอเข้ามาอยู่ในทีมสืบสวนคดีพิเศษของพวกคุณก็ยุ่งเหยิงไปหมด”

หลัวเฟยโบกมือ ทำท่าว่าไม่ใช่ความผิดของตัวเองอย่างชัดเจน “วันนี้

จะโทษผมไม่ได้นะ เหล่าหวงเป็นคนจัดการ”

มู่เจี้ยนอวี่นหันหน้ากลับมา ชี้หัวทอกไปที่หวงเจี๋ยหย่วน “เอ๊ะ เหล่าหวง การแสดงสำคัญที่คุณว่านั่นคืออะไรกันแน่ ถึงต้องนัดพวกเรามา ดึกตื่นขนาดนี้”

คำพูดประโยคนี้ของเธอเหมือนเป็นการเตือนหวงเจี๋ยหย่วน ฝ่ายหลังมองไปยังจอมอนิเตอร์ที่อยู่บนผนัง พูดเพิ่มพากับตัวเองหนึ่งประโยค “อืม การแสดงใกล้จะเริ่มขึ้นแล้วละ”

จากหน้าจอสามารถมองเห็นได้ว่า ในบาร์ที่หนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านั้น ยังว่างเปล่า ตอนนี้อกลับครึกครื้นอย่างมาก แสงนีออนหลายตาประกอบ จังหวะดนตรีหนักแน่นเปล่งแสงวูบวากกลับไปกลับมา กระตุ้นเร้านักดื่มทั้งหลายที่นั่งอยู่ในโถงใหญ่ของบาร์ เกรว้างของพวกเขาดูเต็มอิ่มเต็มอิ่มวางตั้งภูตผีปีศาจ ใบหน้าร้อนผ่าวเป็นสีแดงเพราะความฮึกเหิมที่มีมากเกินไป

“กิจการของคุณไม่เลวเลยนี่นา” มู่เจี้ยนอวี่นเอ่ยปากชมหนึ่งคำ

“วันนี้เป็นวันมีการแสดง สมาชิกส่วนใหญ่ล้วนมากัน” หวงเจี๋ยหย่วนพูดพร้อมไคร้ครวญ “น่าจะประมาณสองสามร้อยคนนะ”

หลิวเฟยรีบพูดต่อทันที “จนถึงตอนนี้ยังมีแค่สองร้อยสามสิบเจ็ดคน”

“หืม” หวงเจี๋ยหย่วนหันหน้ามามองหลิวเฟยอย่างตะลึง “คุณรู้ได้ยังไง”

“นับเอา” หลิวเฟยยกไหล่ ราวกับจะบอกว่าอีกฝ่ายตกใจเกินเหตุ “ในเมื่อคุณติดตั้งกล้องวงจรปิดที่ทางเข้า นี่จึงเป็นงานที่ง่ายมาก เห็นไหม ตอนนี้มีคนเข้ามาอีกสองคน แบบนี้ก็เท่ากับว่าทั้งหมดมีสองร้อยสามสิบเก้าคนแล้ว ซึ่งในนั้นมีเพศชายหนึ่งร้อยเก้าสิบเจ็ดคน เพศหญิงสี่สิบสองคน”

จริงอยู่ หากนั่งจ้องไปที่จอมอนิเตอร์นั้นตลอดละก็ คิดจะนับจำนวนนักดื่มที่เข้ามาด้านในบางทีอาจไม่ใช่เรื่องยาก แต่หวงเจี๋ยหย่วนและมู่เจี้ยนอวี่นสบตากันหนึ่งครั้ง ยังคงมีความรู้สึกไม่อยากจะเชื่ออยู่ดี

“เมื่อครู่ที่คุณถกเถียงเรื่องคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ อยู่กับพวกเราตลอด

เวลา ฉันไม่เห็นว่าคุณจะไปที่หน้าจอมอนิเตอร์เลย คุณนับได้ยังไง” มู่เจี้ยนอวี่นเบิกตากว้างถาม หลังจากหยุดพักไปครู่ใหญ่ เธอก็ถามเสริมขึ้นมาอีกหนึ่งข้อ “อีกอย่าง คุณนับไปทำไม มีความหมายอะไรเธอ”

“ไม่จำเป็นต้องจ้องมองตลอดเวลา แค่ให้ความสนใจก็พอแล้ว ส่วนเรื่องความหมาย ก็ไม่มีความหมายอะไรหรอก เพียงแต่เป็นความเคยชินอย่างหนึ่งเท่านั้น บางทีอาจพูดได้ว่าเป็นการฝึกฝนอย่างหนึ่ง หากพวกคุณฝึกนิสัยแบบนี้เป็นประจำ ก็จะทำให้เรื่องแบบนี้มองแล้วเหมือนยาก แต่พอทำแล้วกลับง่ายมาก อีกอย่าง ข้อมูลที่มองดูแล้วไร้ซึ่งประโยชน์ใดๆ เหล่านั้นก็มักจะปรากฏความหมายที่สำคัญอย่างมากเมื่อถึงเวลาสำคัญ” หลัวเฟยเอธิบายเนิบนาบ เหมือนว่าสำหรับเขาแล้วนี่เป็นเรื่องที่ปกติธรรมดา

“เป็นนิสัยที่ประหลาดจริงๆ” หวงเจี๋ยหย่วนส่ายหัวบ่นเพิ่มพ้ำ มู่เจี้ยนอวี่นกลับยิ้ม เหมือนเข้าใจอะไรบางอย่าง

นี่เป็นนิสัยอย่างหนึ่งอย่างแท้จริง นิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของชายคนนี้ ก็เหมือนกับเวลาที่หายไปสองนาทีก่อนปีนั้น นอกจากชายคนหนึ่งที่สังเกตทุกรายละเอียดในชีวิตทุกเวลานาทีแล้ว ยังจะมีใครจับรายละเอียดเล็กน้อยไม่ปล่อยแบบนี้อีก

และเรื่องจริงก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า รายละเอียดเล็กน้อยเช่นนี้แหละที่ตัดสินแพ้ชนะการแข่งขันทางสติปัญญาระหว่างหลัวเฟยกับหยวนจื่อปิงในครั้งนั้น ปัจจัยที่มองดูแล้วเป็นเรื่องบังเอิญมาก แต่ความบังเอิญนี้ก็กลับเกิดขึ้นมาได้จากการสะสมที่แน่นอนเป็นพันเป็นหมื่นครั้ง

“เอาละ เลิกพูดถึงนิสัยความเคยชินของหลัวเฟยเถอะ” มู่เจี้ยนอวี่นมองหวงเจี๋ยหย่วน “รีบพูดถึงการแสดงของคุณดีกว่า มันคืออะไรกันแน่”

หวงเจี๋ยหย่วนยังคงไม่ตอบคำถามตามตรง เขามองเวลา “อืม ตอนนีดีหนึ่งยี่สิบนาที ยังเหลืออีกสี่สิบนาทีการแสดงถึงจะเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ ยังปูพื้นฐานกัน”

“ปูพื้นฐาน” มู่เจี้ยนอวี่นเผยสีหน้าไม่เข้าใจ อีกฝ่ายกลับยิ่งทำให้ดูซับซ้อนเข้าไปใหญ่

“ใช่แล้ว ไม่อย่างนั้นพวกคุณคงยากที่จะเข้าใจความหมายของการแสดงนี้” หวงเจี๋ยหยวนหน้าหนึ่ง และกลายเป็นเครื่องขีมิอย่างถึงที่สุด “ปัญหาต่อไปที่ผมจะพูดกับพวกคุณ จริงๆ แล้วก็คือสิ่งที่พวกคุณสนใจ ดังนั้นผมถึงได้นัดมาที่นี่”

บทที่สอง

คดีฆ่าหั่นศพ

'หนึ่งจุดหนึ่งสอง'

เป็นเพราะน้ำเสียงของหวงเจียหย่วนต่ำลึกเกินไป บรรยากาศที่ทำให้คนรู้สึกกดดันจึงอบอวลขึ้นมาในห้อง บรรยากาศกดดันนี้ หลัวเพยรู้สึกравกับเคยพบเจอมาก่อน ทันใดนั้นเขาก็ตระหนักถึงอะไรบางอย่าง จึงถามด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไป “คุณจะพูดถึงคดีฆ่าหั่นศพ ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’”

ไต้ยีนคำว่าคดีฆ่าหั่นศพ ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’ เปิดคำนี้ มู่เจี้ยนอวี่นก็ขยับตัวอย่างกระวนกระวายใจ รู้สึกว่าในห้องที่แสงไฟสลัวนี้มีตมิดและหนาวเหน็บขึ้นมาทันทีทันใด

หวงเจียหย่วนพยักหน้า จากนั้นก็ถามกลับ “ตอนนี้พวกคุณเข้าใจคดีนี้มากน้อยแค่ไหน”

“เอกสารคดีความทั้งหมดอยู่ที่ห้องทำงานของผม แต่ผมยังไม่ทันได้อ่านอย่างละเอียด” หลัวเพยตอบคำถามอีกฝ่าย “วันนี้ความสนใจหลักของผมล้วนอยู่ที่คดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’”

หวงเจียหย่วนส่งเสียง “อืม” หนึ่งคำ แสดงว่าเข้าใจ สำหรับหลัวเพยแล้ว ภารกิจที่สำคัญที่สุดคือตามสืบหาที่อยู่ของ Eumenides และคดีปล้นทรัพย์ ‘สี่เจ็ด’ ก็เกี่ยวข้องกับข้อมูลตัวตนของ Eumenides เมื่อเทียบกันแล้ว คดีฆ่าหั่นศพ ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’ เป็นเพียงแค่จุดหักเหหนึ่งจุดในชีวิตของติงเคอเท่านั้น ดังนั้นแม้ว่าจะเป็นคดีที่สร้างความสะเทือนขวัญอยู่ชั่วขณะ

แต่สำหรับพวกหลัวเฟยแล้ว ความหมายของมันกลับไม่มากเท่าไรหรอก

“อาจารย์มู่ คุณเป็นคนในพื้นที่ คงเคยได้ยินเกี่ยวกับคดีนี้มาบ้างใช่ไหม” ในเวลานี้หวงเจี้ยนหยวนย้อนกลับมาถามที่มู่เจี้ยนอวีนอีกครั้ง

มู่เจี้ยนอวีนพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มขึ้น “ช่วงหลายเดือนหลังจากเกิดคดีนั้นก็ได้ยินข่าวต่างๆ แทบทุกวัน”

“นั่นคุณพูดก่อนละกัน ดูซิว่าในระหว่างกลุ่มพลเมืองมีข่าวแพร่ไปยังใบบ้าง” หวงเจี้ยนหยวนพึงตัวลงไปบนโซฟา จากนั้นก็หยิบบุหรี่หนึ่งมวนขึ้นมาจุด

เดิมที่มู่เจี้ยนอวีนเกลียดคนสูบบุหรี่มาก โดยเฉพาะสูบในห้องปิดอย่างนี้ แต่เวลานี้เห็นควันบุหรี่ยลอยออกมาจากปากและจมูกของหวงเจี้ยนหยวน เธอกลับรู้สึกยินดีขึ้นมา เพราะความทรงจำช่วงที่กำลังจะถูกพูดถึงนั้นมันช่างน่าอึดอัดเหลือเกิน หากในห้องขาดควันบุหรี่อื่นเป็นสัญลักษณ์ของการมีคนอยู่ไป นั่นก็คงทำให้คนอึดอัดนั้นจนเป็นบ้าได้จริงๆ

สายตาของหลัวเฟยเองก็มารวมอยู่บนตัวของมู่เจี้ยนอวีน เต็มไปด้วยการรอคอย ในฐานะที่เป็นตำรวจอาชญากรรมคนหนึ่ง งานของเขามักจะเริ่มด้วยการสำรวจตรวจสอบตั้งแต่ปากถนนยันท้ายซอย ชาวลือในกลุ่มพวกชาวบ้าน ถึงแม้ว่าบางครั้งจะไม่แม่นยำนัก แต่เพราะเป็นข้อมูลมือหนึ่งใหม่ที่สด ดังนั้นจึงมักจะแฝงเบาะแสที่สำคัญที่สุดแต่กลับถูกละเลยได้ง่ายที่สุด

มู่เจี้ยนอวีนใช้สองมือประคองถ้วยชาไว้ในมือ ราวกับว่าสิ่งนี้จะช่วยให้เธอได้รับความอบอุ่นเพิ่มเติมขึ้นมาได้บ้าง จากนั้นก็หรี่ตาลงน้อยๆ ความคิดย้อนไปยังช่วงฤดูหนาวของเมื่อสิบกว่าปีก่อน...

“คดีฆ่าหั่นศพ ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’... น่าจะเป็นวันที่ 12 มกราคม ปี 1992 ใช่ไหม ตอนนั้นฉันเรียนอยู่ ม.ทก ฉันจำได้ว่าเป็นช่วงก่อนสอบปลายภาคพอดี ทุกวันพวกเราจะต้องเรียนพิเศษในโรงเรียนตอนกลางคืน มีอยู่คืนหนึ่ง ถึงเวลาที่ต้องเลิกเรียนแล้ว อาจารย์กลับไม่ยอมให้นักเรียนหยุดอย่างพวกเรากลับไป ทั้งยังแจ้งให้ผู้ปกครองของทุกคนมารับถึงโรงเรียนด้วย ภายหลังพ่อของฉันก็มารับกลับบ้าน ฉันแปลกใจมาก ถาม

ท่านว่ามีเรื่องอะไร พอบอกฉันว่า ในเมืองมีคนเลวปรากฏตัวขึ้น ช่วงนี้ห้ามออกไปไหนข้างนอกคนเดียวเด็ดขาด ไปเรียนหรือเลิกเรียนพอจะต้องไปรับไปส่งฉันตลอด พอฉันจะถามให้ละเอียดกว่าเดิม เขากลับไม่ยอมพูด บอกแค่ทำให้ฉันตั้งใจเรียน ไม่ต้องไปสนใจเรื่องอื่น ยิ่งท่านทำแบบนี้ ฉันก็ยิ่งอยากรู้ แน่หนอนว่ามีลางสังหรณ์ที่ทำให้ไม่สบายใจด้วย วันที่สองพอมมาถึงโรงเรียน เพื่อนนักเรียนล้นกำลังพูดคุยถึงเรื่องนี้ เวลานั้นเองฉันถึงได้รู้ว่าเกิดเรื่องน่ากลัวมากแค่ไหน จนถึงกระทั่งตอนนี้ ฉันก็ยังเสียใจว่าไม่ควรไปฟังข่าวลือพวกนั้น แต่ตอนนั้นทุกคนล้นพากันพูดถึงเรื่องนี้ ต่อให้ฉันไม่อยากฟังแต่ไหนก็คงเป็นไปไม่ได้”

ได้ยินคำบ่นของมู่เจี้ยนอวี่นประโยคหลังนั้น หลัวเฟยอดยิ้มอย่างเข้าใจไม่ได้ เขารู้ดีถึงความรวดเร็วของการแพร่กระจายข่าวประเภทนี้ในกลุ่มพลเมือง ปีนั้นเขารับตำแหน่งอยู่ไกลถึงสถานีตำรวจหนานหมิงซาน แต่ก็ยังได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับเรื่องนี้

หวงเจียหยวนอัดบุหรีเข้าแรง ๆ หนึ่งที ถามว่า “ข่าวพวกนั้นลือกันว่ายังไงบ้าง”

มู่เจี้ยนอวี่นยกถ้วยชาขึ้นมาจอร์มฝีปาก แต่แค่ให้ริมฝีปากได้สัมผัสความชุ่มชื้นเท่านั้นก็วางลง จากนั้นเธอก็พูดพร้อมย่อนความทรงจำไปด้วย “ฉันได้ยินว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งถูกฆ่า ฆาตกรคือคนโรคจิตที่น่ากลัวมากคนหนึ่ง เขาแฉ่เนื้อของเหยื่อออกเป็นชิ้นบาง ๆ เหมือนเนื้อพะม้อไฟ บางส่วนก็กินเข้าไปด้วย ส่วนที่เหลือก็เอาไปทิ้งตามมุมต่างๆ ในเมือง ยังมีคนพูดด้วยว่าสมองและเครื่องในของคนตายล้วนถูกเอามาต้มจนสุก เหมือนว่าจุดประสงค์ที่ฆาตกรคนนั้นฆ่าคนก็เพื่อลิ้มรสเนื้อมนุษย์ที่เลิศรสมือใหญ่มือหนึ่ง...”

เสียงของมู่เจี้ยนอวี่นยิ่งพูดก็ยิ่งเบา สุดท้ายเธอส่ายศีรษะราวกับยากที่จะทำใจให้พูดต่อไปได้ หลัวเฟยเข้าใจความรู้สึกของเธอดี เพราะสิ่งที่บรรยายมานั้นเป็นภาพเหตุการณ์ที่น่าหวาดกลัวเกินไป ต่อให้หลัวเฟยเป็นตำรวจอาชญากรรมซึ่งมีประสบการณ์มานานหลายปีแล้ว พอคิดตามคำบรรยายนี้ก็ยิ่งเกิดความรู้สึกไม่สบายใจอย่างไม่อาจเลี่ยงได้

มีเพียงหวงเจี๋ยหยวนเท่านั้นที่ไปหน้าไร่อารมณ์ เพราะภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้วนเวียนอยู่เบื้องหน้าเข้ามาแล้วลึบปีเต็ม ต่อให้หุดเหี้ยมน่าหวาดกลัวกว่านี้แค่ไหน สุดท้ายแล้วก็ล้วนกลับมาชินชา จนกระทั่งวันนี้ สิ่งที่มีอาจสลายหายไปมีเพียงความอับยศ ยิ่งเวลายืดออกไปนานแค่ไหน ความอับยศนั้นก็ยิ่งฝังรากลึก

มู่เจี๋ยนอวินพักสุดลมหายใจสองครั้ง รู้สึกดีขึ้นมาน้อยก็พูดต่อ “ภายหลังมีตำรวจมาที่โรงเรียน เอารูปมาให้พวกเราดูสองสามรูป ฉันจำได้ว่าลี้วนเป็นสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับคดี ที่ทำให้ฉันจำได้แม่นยำที่สุดก็คือเสื้อขนสัตว์สีแดงตัวหนึ่ง นั่นน่าจะเป็นเสื้อที่ผู้ตายสวมตอนถูกทำร้าย สีมันแดงสดมาก ๆ ราวกับถูกย้อมด้วยเลือดอย่างไรอย่างนั้น ฉันกล้มมองแค่แวบเดียวก็รีบหันหน้าหนี ตอนหลังฉันฝันร้ายติดต่อกันตั้งหลายคืน ฝันถึงเสื้อสีแดงเหมือนเลือดตัวนั้น หลังจากนั้นก็มีข่าวลือใหม่แพร่มาอย่างรวดเร็ว บอกว่าฆาตกรโรคจิตคนนั้นได้ประกาศแล้วว่า ต่อไปจะกินคนหนึ่งคนทุกเดือน และเป้าหมายที่เขาชี้ชัดก็คือหญิงสาวที่สวมชุดสีแดงไว้ผมยาว”

ฟังมาถึงตรงนี้ หวงเจี๋ยหยวนก็ซัดคำพูดอีกฝ่ายอย่างอดไม่อยู่ “นี่มันข่าวลือแท้ ๆ”

มู่เจี๋ยนอวินส่ายหน้าพูดว่า “จะเป็นข่าวลือหรือไม่ ตอนนั้นฉันไม่มีความสามารถในการแยกแยะหรือ ฉันรู้แล้วว่า ผู้หญิงทุกคนในห้องของเราล้วนตัดผมสั้น แถมภายในระยะเวลาครึ่งปีนั้นไม่มีใครกล้าสวมชุดสีแดง จนกระทั่งตอนหลังฉันสอบติดวิทยาลัยตำรวจ ได้มาอยู่ในสภาพแวดล้อมโดยรวมที่ค่อนข้างปลอดภัย เงามืดเช่นนี้ถึงได้ค่อย ๆ สลายหายไป”

“ในบางด้าน ระดับการแพร่ข่าวลือก็สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความหวาดกลัวในจิตใจของพลเมืองได้” หลัวเฟยพูดเนิบนาบแทรกขึ้นมาหนึ่งประโยค “ดังนั้นพวกเราไม่ควรไปตำหนิคนที่เชื่อและแพร่กระจายข่าวลือพวกนั้น ในฐานะที่เป็นตำรวจ พวกเราควรจะถามตัวเองว่าทำไมพวกเขาถึงได้กลัวขนาดนั้น ทำไมไม่มีใครออกมายื่นปกป้องพวกเขา”

หวงเจี๋ยหยวนตะลึงพรึงเพริด อารมณ์โกรธแค้นก่อนหน้านี้รวมอยู่

บนใบหน้าเขา เมื่อสิบปีก่อน เขาถูกกดดันให้เผชิญหน้ากับข่าวลือร้ายกาจต่าง ๆ จนแทบจะอ่อนล้าถึงขีดสุดไปทั้งกายและใจ แม้แต่ตอนนี้พอนึกถึงขึ้นมาก็ยังคงโกรธแค้นอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่ก็อย่างที่กลัวเพยพุด ตนเองมีสิทธิ์ไปโกรธพวกชาวบ้านเหล่านั้นที่ตกอยู่ท่ามกลางความหวาดกลัวหรือ

ขจัดความหวาดกลัว ลงทัณฑ์ความชั่วร้าย เดิมทีนี่คือหน้าที่ของเขา และเมื่อตอนที่เมืองนี้ต้องการเขา ตอนที่ประชาชนต้องการเขา เขามัวไปทำอะไรอยู่

บุหรีของหวงเจี๋ยหยวนจ่ออยู่ที่ริมฝีปาก แต่กลับปล่อยไว้เนิ่นนาน ไม่ได้สูบเข้าไป บุหรีถูกเผาไหม้ถดถอยไปถึงความยาวครึ่งนิ้ว แทบจะไหม้ไปถึงนิ้วมือของเขาแล้ว เขากลับนั่งขี้อู้อย่างนี้ คล้ายได้กลับไปยังช่วงเวลาที่น่ากระอักกระอ่วนใจเมื่อสิบปีก่อนนั้น

น้ำเสียงเคร่งขรึมดังสะท้อนแผ่วเบาอยู่ข้างใบหูของเขา แม้ว่าจะห่างไกลเลื่อนราง แต่กลับประทับฝังแน่นอยู่ในใจ

“...นับแต่คดีฆ่าพันศพ ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’ อันเลวร้ายเกิดขึ้น ผลสะท้อนกลับของสังคมก็มีมากมายมหาศาล อารมณ์หวาดกลัวของประชาชน ลุกกลาม คำเล่าลือแพร่กระจายไปทั่วทิศ สร้างผลกระทบทางลบถึงขีดสุดกับการใช้ชีวิตปกติของคนในเมือง เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีที่กองสืบสวนอาชญากรรม กองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล ผู้รับผิดชอบไซเคดีนีทำงานกันไม่ได้ผล ไม่มีความก้าวหน้าใดๆ ที่จะช่วยให้ไซเคดี้ได้ จนกระทั่งถึงวันนี้มาตรการก็ยังคงลอยนวลอยู่เหนือกฎหมาย ส่งผลให้ประชาชนจำนวนมากสูญเสียความรู้สึกปลอดภัยไป ในการประเมินผลความคิดเห็นประชาชนของรัฐบาลในปีนั้น อันดับของกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑลเกิดความผกผันเป็นอันดับหนึ่งจากสถานการณ์ข้างต้น รัฐบาลจึงตัดสินใจว่า นับจากวันนี้เป็นต้นไป ขอถอดถอนตำแหน่งผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล...”

หวงเจี๋ยหยวนเปิดตาลงอย่างเจ็บปวด มือของเขาสั่นไหวเล็กน้อย ขี้นุหรีจึงปริออกจากตัวบุหรีและร่วงหล่นลงมากลายเป็นเศษขี้เถ้าชิ้นเล็ก

ขึ้นน้อยบนพื้น

“เหล่าหวง พุดถึงสถานการณ์ที่คุณรู้มาเถอะ สถานการณ์ที่แท้จริง”
น้ำเสียงของหลัวเฟยกระซกหวงเจี๋ยหย่วนออกมาจากความทรงจำอันอัปยศ
ฝ่ายหลังสุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง ชัยบุรีหรือลงไปกับขอบโต๊ะแรงๆ
ปลุกเร้าความกล้าหาญเพื่อเผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้ของชีวิตในช่วงนั้น

“เมื่อครูที่อาจารย์มู่พุดนั้นถูกแล้ว คดีฆาตกรรมหนึ่งจุดหนึ่งสอง”
เกิดขึ้นวันที่ 12 มกราคม ปี 1992” หวงเจี๋ยหย่วนพุดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ
ส่วนความคิดของหลัวเฟยก็ย้อนกลับไปยังฤดูหนาวเมื่อสิบปีก่อนนั้นตาม
คำอธิบายของเขา

“ผู้ที่พบชิ้นส่วนแรกเริ่มคือคุณยายแก่ๆ อาชีพกวาดถนนคนหนึ่ง
เข้าประตูตอนที่เธอมาเข้างานก็ได้พบถุงพลาสติกสีดำใบหนึ่งวางอยู่ข้างกองขยะ
ริมถนนตงป้า เพราะว่าเวลานั้นยังเช้ามาก กองขยะที่ควรมีจึงว่างเปล่า
ถุงพลาสติกใบนั้นจึงเห็นเด่นชัดเป็นพิเศษ ด้วยความสงสัย ยายแก่จึง
เปิดถุงพลาสติกออก เห็นว่าข้างในมีชิ้นเนื้อสดใหม่อยู่เต็มถุง เธอนึกว่า
เป็นเนื้อหมู เด่าเอาว่าคงเป็นคนที่ไปจ่ายตลาดตอนเช้าสักคนหนึ่งทำหล่น
เอาไว้ ดังนั้นจึงเอาเนื้อถุงนั้นกลับบ้านไปล้างให้สะอาด ผลคือระหว่างที่ล้าง
อยู่นั้น เธอพบว่าในแผ่นเนื้อมีนิ้วอยู่สามนิ้ว เป็นนิ้วมือของคน! ยายแก่
ช็อกตาค้าง ร้องอะอะโวยวายวิ่งออกไปนอกห้อง หลังจากเพื่อนบ้านที่
อยู่โดยรอบเข้ามาดูแล้วเข้าใจสถานการณ์จึงรีบแจ้งความ เวลาที่ศูนย์
บัญชาการตำรวจได้รับแจ้งความคือเจ็ดโมงยี่สิบสามนาที วันที่สิบสอง
เดือนมกราคม สิบห้าวันที่ให้หลัง ผมก็เลยพาเจ้าหน้าที่เทคนิคที่เกี่ยวข้อง
รุดไปยังสถานที่เกิดเหตุ”

แม้ว่าจะผ่านมาสิบปีแล้ว แต่หวงเจี๋ยหย่วนก็ยังคงจดจำเวลาที่
เกี่ยวข้องกับคดีได้อย่างแม่นยำ นี่แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะที่เชี่ยวชาญ
ของการเป็นผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมช่วงหนึ่งของเขาไม่มาก
ก็น้อย หลัวเฟยจดจ่อตั้งใจฟังมาถึงจุดนี้ ก็ยกมือขึ้นนิดๆ ชัดจังหวะ
อีกฝ่าย “ดังนั้นคุณเป็นคนแรกที่ได้เห็นถุงเนื้อพวกนั้น ช่วยนึกดูหน่อย
ได้ไหมว่าสภาพของชิ้นเนื้อพวกนั้นเป็นยังไง”

“ชิ้นเนื้อสดใหม่มาก ความรู้สึกแรกที่คนเห็นก็คือ มันเหมือนเนื้อหมูที่เพิ่งซื้อมาจากตลาดจริงๆ เนื้อทั้งหมดมีน้ำหนักสุทธิ 4.75 กิโลกรัม มีทั้งหมดสี่ร้อยสามสิบหกชิ้น รอยหันทองชิ้นเนื้อเรียบลื่นอย่างมาก การวางซ้อนก็เป็นระเบียบ ความกว้างของเนื้อแต่ละชิ้นอยู่ระหว่างยี่สิบถึงสามสิบเซนติเมตร ความหนาของเนื้อแต่ละชิ้นอยู่ระหว่างสองถึงสามมิลลิเมตร จากการตรวจสอบของแพทย์นิติเวช ชิ้นเนื้อเหล่านี้ล้วนมาจากกล้ามเนื้อส่วนขาของผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ส่วนนิ้วมีทั้งสามนิ้วนั้นคือนิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วนางจากมือซ้ายของผู้หญิง”

หวงเจี๋ยหยวนพูดได้คล่องปร๋อไม่ติดขัด ราวกับกำลังรายงานคดีที่เป็นกิจวัตรประจำวัน มู่เจี้ยนอวี่นยิ่งฟังก็ยิ่งไม่มีความสุข ในอกมีความรู้สึกขยะเขยงเกิดขึ้นมาเป็นระลอก

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า” หลัวเฟยส่งเกตเห็นสีหน้าผิดปกติของเธอ จึงถามด้วยความห่วงใยประโยคหนึ่ง

“ไม่เป็นไรค่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นโบกมือโบกมือ จากนั้นก็มองหวงเจี๋ยหยวนแล้วพูด “ขอบุญหรีของคุณให้ฉันสักมวนลิคะ”

หวงเจี๋ยหยวนหยิบบุญหรีออกมาโยนให้พร้อมกับไฟแช็ก มู่เจี้ยนอวี่นจุดบุญหรีขึ้นหนึ่งมวน คาบเอาไว้ที่ริมฝีปาก เพียงแค่สูดเบาๆ หนึ่งทีก็ขมวดคิ้วล้าลักออกมา

“คุณสูบบุหรี่ไม่เป็นเหรอ” หวงเจี๋ยหยวนเผยสีหน้าพูดไม่ออกบอกไม่ถูก “คุณเริ่มรับไม่ไหวแล้วไซ้หรือเปล่า ถ้าไม่นั้น...ออกไปก่อนไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ” มู่เจี้ยนอวี่นปฏิเสธความปรารถนาดีของอีกฝ่ายทันทีทันควัน “คุณพูดต่อไปเถอะ ฉันไม่ได้อ่อนแออย่างที่คุณคิด”

หลัวเฟยมองมู่เจี้ยนอวี่นก็แอบยิ้มบางๆ กับตัวเอง นิสัยไม่ยอมแพ้แบบนี้ของเธอเหมือนเม็งอวี่นอยู่หลายส่วนทีเดียว

หวงเจี๋ยหยวนไม่ใช่คนชอบจู้จี้ เห็นมู่เจี้ยนอวี่นเป็นเช่นนี้ก็ไม่ว่าพูดมากอะไรอีก กลับเข้าเรื่องบรรยายสถานการณ์ของคดีในปีนั้นต่อ

“หลังจากพบถุงชิ้นเนื้อนี้ พวกเราก็ตระหนักได้ว่าอาจจะมึคดีเลวร้ายเกิดขึ้นแล้ว เหตุการณ์จริงในภายหลังก็พิสูจน์ได้ว่าการคาดเดานี้เป็นความ

จริง” พุดมาถึงตรงนี้ หวงเจี๋ยหยวนก็ถอนหายใจเบาๆ หนึ่งในที่อย่างอด
ไม่อยู่ “เพียงแต่ตอนนั้นพวกเราอย่าคาดไม่ถึงว่า คดีนี้จะเลวร้ายไปถึงขั้นที่
สร้างความแตกตื่นให้กับสังคม!”

หลัวเฟยรู้ว่าการอธิบายของเขากำลังจะเข้าสู่จุดสำคัญขั้นต่อไป จึง
ตั้งใจฟังอย่างยิ่ง ส่วนมู่เจี้ยนอวี่นก็ใช้มือนวดคอสั่งมูก คาบบุหรี่ที่จุดติดไฟ
ไว้บนริมฝีปาก ทั้งไม่กล้าสูบและเสียดายที่จะคาบไว้เฉยๆ

จากนั้นจึงได้ยินหวงเจี๋ยหยวนพุดว่า “พอถึงตอนเก้าโมงเจ็ดนาทีก่อน
ศูนย์บัญชาการก็ได้รับแจ้งความจากประชาชนในเมืองอีก คราวนี้คือคนงาน
ก่อสร้างสองคนพบกระเป๋าดูทางใบหนึ่งถูกทิ้งไว้ในจุดก่อสร้างถนนสี่ถ้าว
พวกเรารีบไปดูยังสถานที่เกิดเหตุแห่งที่สองทันทีโดยไม่ได้หยุดพัก
พอไปถึง สถานที่เกิดเหตุมีตำรวจของสถานีใกล้เคียงๆ มากันพื้นที่ไว้แล้ว
ตอนนั้นมีคนมุงดูอยู่นอกแนวรั้วของตำรวจเยอะมาก แกรมคนงานสองคน
ที่แจ้งความก็มีท่าทางขวยหนีดีฝอกันทั้งคู่ ผมไม่มีเวลานึกถึงการบันทึก
เป็นลายลักษณ์อักษร รีบพุ่งเข้าไปในแนวรั้วเปิดกระเป๋าดูทางใบนั้นออกดู
แม้ว่าจะเตรียมใจมาเต็มที่แล้ว ผมก็ยังคงตาค้างไปกับความน่าสะพรึงกลัว
ในกระเป๋าดูทางใบนั้น ตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดพอดี แต่ผม
กลับจำได้แม่นยำว่าเหยื่อเย็นๆ บนร่างกายผุดซึ่มออกมาเป็นระลอก จะ
หยุดก็หยุดไม่ได้!”

หลังจากพุดประโยคเหล่านี้จบ หวงเจี๋ยหยวนก็หยุดลง ราวกับว่า
ตัวเขาเองก็ต้องการเวลาลึกครุ่นถึงจะสงบอารมณ์จากสภาพเหตุการณ์
อันโหดร้ายที่เห็นในปีนั้นได้ บรรยากาศเงียบงัน อากาศในห้องแข่งค้ำ
จนแทบจะทำให้คนหายใจไม่ออก

มู่เจี้ยนอวี่นไม่อาจรับความเงียบงันเช่นนี้ได้ เธอกำมือแน่นแล้ว
ถามว่า “ในกระเป๋าดูทางใบนั้น...มีอะไรอยู่กันแน่ละ?”

“ศิระชะของคนคนหนึ่ง และยังมีเครื่องในของคนที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์
ด้วย” หวงเจี๋ยหยวนกัดฟันพุด “และก็เหมือนที่ข่าวลือพุดกัน หัวคนและ
เครื่องในพวกนั้นล้วน...ผ่านการต้มสุกมาแล้ว”

ลำคอของมู่เจี้ยนอวี่นปลั่งเสียงซลุกซลัก เธอพยายามอย่างสุดความสามารถ

สามารถถึงจะสะกดกลั่นความรู้สึกอยากเอาชนะที่พุ่งทะลักขึ้นมาลงไปได้
และการบรรยายถึงความน่ากลัวของกระเป๋าดินทางใบนั้นก็ยังคง
ดำเนินต่อไป

“เพราะถูกตัมมาก่อน ดังนั้นหัวคนหัวนั้นจึงเป็นสีแดงเข้ม ผิวหนัง
บนใบหน้าล้วนพุพอง ส่วนเครื่องในพวกนั้นก็แยกใส่ไว้ในถุงพลาสติกใส
ห้าใบ วางซ้อนกันไว้รอบๆ หัวคน ลำไส้ยังวางซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ
เรียบร้อยก่อนถึงค่อยเอาใส่เข้าไปในถุงพลาสติกด้วยซ้ำ”

คราวนี้แม้แต่หัวศพเองก็ยังตะลึงงัน จริงๆ แล้วไม่ว่าฆาตรกรจะ
โหดเหี้ยมทารุณแค่ไหนเขาก็ไม่ตกใจ ที่เขาตกใจก็คือรายละเอียดสุดท้าย
ที่หวงเจ็ยหย่วนพูดถึงนั่นต่างหาก ตอนที่ฆาตรกรนำลำไส้ของผู้ตายวาง
ซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ เขาควรจะต้องมีจิตใจที่สงบและผ่อนคลาย
แค่ไหนกัน สามารถก่อความผิดที่น่ากลัวขนาดนี้ได้ด้วยสภาพจิตใจเช่นนั้น
ถือเป็นปีศาจร้ายเลือดเย็นที่ไม่มีใครเคยพบเคยเห็นอย่างแท้จริง!

หวงเจ็ยหย่วนผ่อนอารมณ์ จากนั้นก็เล่าความทรงจำต่อไป “ตอนนั้น
ทุกคนในสถานที่เกิดเหตุควรจะใช้คำว่า ‘ตกใจสุดขีด’ มาบรรยายความ
รู้สึกได้อย่างเดียวเท่านั้น พอเห็นว่าคดีนี้ร้ายแรง พวกเราจึงรีบรายงาน
สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องให้กับหัวหน้าระดับสูงทราบเรื่องทันที ไม่นาน
ทีมสืบสวนคดีพิเศษที่มีผู้บัญชาการกองบัญชาการรักษาความปลอดภัย
สาธารณะประจำเมืองมณฑลเป็นผู้นำ และมีกองสืบสวนอาชญากรรม
เป็นกำลังรบหลักก็เกิดขึ้นทันที อีกทั้งยังได้เปิดประชุมการทำงานครั้งแรก
ที่จุดเกิดเหตุตรงสถานที่ก่อสร้างด้วย

“ในการประชุมนั้น คดีนี้ถูกตั้งให้เป็นคดีฆาตกรรม ‘หนึ่งจุดหนึ่งสอง’
ขณะเดียวกันก็ได้กำหนดทิศทางหลักสองสามอย่าง หนึ่งคือดำเนินการ
ตรวจค้นทุกพื้นที่ในขอบเขตเมืองทั้งหมด ตามหาชิ้นส่วนอื่นๆ ที่เหลือของ
ศพผู้ตาย สองคือตรวจสอบประชากรเพศหญิงในเมืองที่หายตัวไปในระยะ
เวลาอันใกล้ เพื่อยืนยันที่มาของศพ สามคือเพิ่มการลาดตระเวนและการ
แจ้งเตือนด้านความปลอดภัย เพื่อป้องกันไม่ให้คนร้ายลงมือซ้ำอีกครั้ง”

“อืม” หัวศพพยักหน้าเงิบๆ “แนวทางไม่มีปัญหา แล้วความ